

ORDIN

16 04 2026

mun. Chișinău

nr. 179

**Cu privire la aprobarea
Conceptului de organizare a
intervenției în cadrul Inspectoratului
General pentru Situații de Urgență**

În scopul consolidării capacităților operaționale de intervenție și de lichidare a consecințelor situațiilor de urgență și excepționale, asigurării unei organizări uniforme a activităților de intervenție în cadrul organelor teritoriale ale Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, precum și alinierii acestora la standardele internaționale, având la bază raportul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, înregistrat în sistemul e-Cancelarie al Ministerului Afacerilor Interne cu nr. 1911 din 04.02.2026, în temeiul pct. 9 subpct. 11) din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 693/2017,

ORDON:

1. Se aprobă Conceptul de organizare a intervenției în cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență (în continuare – Concept), conform anexei.
2. Se desemnează Inspectoratul General pentru Situații de Urgență drept autoritate administrativă responsabilă de coordonarea implementării direcțiilor de dezvoltare prevăzute în Concept.
3. În vederea punerii în aplicare a prevederii de la pct. 2, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență:
 - 3.1. va analiza cadrul normativ aferent domeniului situațiilor de urgență și excepționale și va elabora propunerile de ajustare a acestuia, inclusiv sub aspect conceptual, organizațional și funcțional, în vederea armonizării progresive a legislației naționale cu legislația Uniunii Europene;
 - 3.2. va identifica și utiliza oportunitățile de cooperare și finanțare prin proiecte naționale și internaționale relevante pentru modernizarea organizării intervenției, dezvoltarea capacităților operaționale, dotarea tehnică și instruirea personalului;
 - 3.3. va fundamenta necesitățile de revizuire și, după caz, de majorare a statelor de personal ale organului central și organele teritoriale, în concordanță cu Conceptul.
4. Controlul executării prezentului se atribuie domnului Victor Grosu, secretar de stat.
5. Prezentul ordin se aduce la cunoștința subdiviziunilor interesate ale aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

Ministru

Daniella MISAIL-NICHITIN

Anexă
la Ordinul ministrului afacerilor interne
nr. 179 din 16.04.2026

CONCEPT DE ORGANIZARE A
INTERVENȚIEI ÎN CADRUL
INSPECTORATULUI GENERAL
PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

CUPRINS

1.	Introducere.....	2
2.	Analiza situației curente	3
2.1.	Organizarea teritorială existentă.....	3
2.2.	Personalul și capacitatea de intervenție	4
2.3.	Dotarea tehnică și logistica.....	4
2.4.	Neuniformitate structurală și funcțională	4
2.5.	Finanțarea și constrângerile bugetare	5
2.6.	Probleme legate de pregătirea și formarea personalului.....	5
2.7.	Consecințe și vulnerabilități sistemice	5
3.	Ideologie, fundamente și principii de bază.....	5
3.1.	Analiza fundamentală	6
3.2.	Asigurarea forțelor și mijloacelor suplimentare	7
4.	Cadrul organizatoric	8
4.1.	Clasificarea priorităților.....	8
4.2.	Fundamentarea echipelor de intervenție.....	9
4.3.	Definirea și structura echipajelor de intervenție.....	10
4.3.1.	Echipaj tip 1 (de bază).....	11
4.3.2.	Echipaj tip 2 (suport)	13
4.3.3.	Echipaj tip 3 (asigurarea lucrărilor la înălțime).....	14
4.4.	Definirea subunităților de intervenție	15
4.4.1.	Definirea echipajelor specializate.....	16
4.5.	Structura subunităților de intervenție	17
4.5.1.	Structura Detașamentului municipal	17
4.5.2.	Structura Detașamentului	20
4.5.3.	Structura stației.....	23
4.5.4.	Structura Detașamentului special	24
5.	Echipaje de Prim Ajutor	27
6.	Norme de dotare	27
6.1.	Dotarea angajaților	27
6.2.	Dotarea autospecialelor	29
6.3.	Instruirea angajaților.....	30
6.4.	Procesul de testare a comandanților de intervenție (șefi gardă).....	31
7.	Dimensionarea teritorială a subunităților de salvatori.....	32
7.1.	Criterii de dimensionare	32
7.2.	Metode abordate	34
8.	Conducere, coordonare și suport	36
8.1.	Note conceptuale privind Centrul Operațional Național	37
8.1.1.	Descrierea funcțiilor generale CON	37
8.2.	Note conceptuale privind Centrele Operaționale Zonale	38
8.2.1.	Descrierea funcțiilor generale COZ.....	39
8.3.	Componenta CON și COZ.....	40
8.4.	Gestionarea apelurilor de urgență.....	41
9.	Prevederi de proiectare a subunităților de salvatori.....	42
9.1.	Modelul de „subunitate curată”	42
10.	Concluzii.....	43
	Abrevieri.....	45

1. Introducere

Inspectoratul General pentru Situații de Urgență (în continuare - IGSU) reprezintă o autoritate administrativă specializată, în subordinea Ministerului Afacerilor Interne (în continuare - MAI), având misiunea de a asigura coordonarea unitară a activităților de prevenire și gestionare a situațiilor excepționale. De-a lungul timpului, IGSU a evoluat într-un sistem complex și integrat de intervenție, incluzând subdiviziuni regionale, teritoriale și echipe specializate, consolidându-și astfel rolul în protejarea populației, bunurilor și mediului în fața riscurilor/dezastrelor multiple.

Organizarea teritorială a subdiviziunilor de pompieri reprezintă un pilon fundamental în sistemul național de protecție civilă al Republicii Moldova. În contextul creșterii frecvenței și diversității situațiilor de urgență și excepționale – fie ele naturale, tehnogene sau de altă natură, este imperativ ca IGSU să dispună de o arhitectură teritorială modernă, flexibilă și funcțională.

Totodată, cadrul juridic și instituțional care reglementează organizarea și funcționarea răspunsului de dezastre și intervenție în situații de urgență este fundamentat pe mai multe acte normative naționale.

Un reper de bază îl constituie Legea Inspectoratului General pentru Situații de Urgență nr. 93/2007, care stabilește sarcini în domeniul protecției populației, teritoriului, mediului înconjurător și proprietății în caz de pericol sau declanșare a situațiilor excepționale. De asemenea, Legea nr. 271/1994 privind protecția civilă instituie obligația autorităților publice de a asigura măsuri pro active și reactive în fața situațiilor de urgență.

La fel, Hotărârea Guvernului nr. 908/2014 privind reglementarea organizării forțelor și mijloacelor Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, prevede explicit normele de organizare, dotare și dislocare a forțelor și mijloacelor Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale, constituind documentul de referință pentru evaluarea și restructurarea teritorială a subdiviziunilor operative ale IGSU. În realitate, aplicarea deplină a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 908/2014 este afectată de constrângeri financiare și de personal.

În plus, moștenirea instituțională și logistică din perioada sovietică, coroborată cu un nivel scăzut de finanțare publică, a condus la menținerea unei structuri organizatorice ineficiente, în cadrul căreia numeroase subdiviziuni operează cu tehnică învechită și dotări neuniforme. Totodată, echipamentele de intervenție sunt, în multe cazuri, incompatibile între ele. Această situație subminează coordonarea operațională și reduce nivelul de interoperabilitate între unitățile de intervenție, atât la nivel național, cât și internațional.

Structura existentă este caracterizată de fragmentare, neuniformitate și lipsă de standardizare la nivelul garnizoanelor teritoriale, fapt ce generează inechități operaționale între subdiviziuni și uneori, la o utilizare ineficientă a resurselor. Organigramele diferă de la o unitate la alta, dotările sunt inegale, iar personalul adesea insuficient, fiind redistribuit din alte unități. Majoritatea autospecialelor au o vechime de peste 30 de ani, multe fiind moștenite de la URSS sau donate din exterior, adesea incompatibile între ele (racorduri, echipamente de respirație,

accesorii). Totodată, autospecialele menționate prezintă diferențe semnificative de ordin tehnico-tactic, care nu permit adoptarea și aplicarea coerentă a principiilor tactice în constituirea dispozitivelor de intervenție.

În acest context, reorganizarea teritorială a subdiviziunilor IGSU nu mai este doar o opțiune strategică, ci o necesitate stringentă, fundamentată pe criterii obiective de risc, densitate populațională, accesibilitate geografică și cerințe operaționale moderne. Reorganizarea teritorială a subdiviziunilor IGSU urmărește:

- asigurarea unei acoperiri uniforme și eficiente a teritoriului național;
- reducerea timpului de răspuns;
- specializarea funcțională a unităților;
- creșterea capacității de reacție la intervenții complexe;
- integrarea în rețele europene și internaționale de protecție civilă.

Prezentul concept propune o reconfigurare teritorială graduală și fundamentată a subdiviziunilor de intervenție, având la bază criterii obiective precum riscul teritorial, densitatea populației, distanțele de parcurs, timpul de reacție și potențialul economic al regiunilor. Obiectivul este constituirea unei rețele teritoriale eficiente, flexibile și echilibrate, care să asigure un răspuns prompt, specializat și integrat în fața oricărei situații de urgență.

Prin această viziune strategică se propune consolidarea capacităților operaționale a IGSU, reducerea vulnerabilităților locale și alinierea sistemului național de protecție civilă la bunele practici și standardele europene în domeniu.

2. Analiza situației curente

2.1. Organizarea teritorială existentă

Organizarea actuală a subdiviziunilor IGSU reflectă atât evoluția istorică a sistemului, cât și constrângerile structurale, logistice și financiare cu care se confruntă în prezent. În pofida unor eforturi de modernizare, sistemul rămâne în mare parte subdimensionat și inechitabil distribuit la nivel național.

În prezent, IGSU operează printr-o rețea de 62 de subdiviziuni de intervenție, amplasate în 36 de localități ale Republicii Moldova, ceea ce înseamnă o acoperire directă de doar aproximativ 2% din totalul celor 1681 de localități ale țării. Această acoperire geografică redusă are consecințe directe asupra timpului de răspuns, în special în mediul rural, unde distanțele de intervenție pot atinge 45–50 km, iar timpul mediu de reacție depășește 32,6 minute pentru localitățile situate la peste 20 km de cea mai apropiată unitate a IGSU.

Organizarea teritorială actuală respectă, în mare parte, principiul unde fiecărei unități administrativ-teritoriale (UAT) de nivelul al doilea și nivel special îi corespunde o singură subdiviziune de intervenție. Acest model, de proveniență sovietică, a fost implementat fragmentat, neglijând indicatori esențiali precum **analiza riscurilor**, densitatea demografică sau proximitatea față de obiectivele de infrastructură critică.

Astfel, se înregistrează disproporții vizibile între zonele urbane dens populate (Chișinău, Bălți, Cahul) și raioanele periferice slab echipate și deservite.

În majoritatea raioanelor, indiferent de numărul de populație, intensitatea traficului sau prezența operatorilor economici cu potențial de risc tehnogen, serviciul de gardă este asigurat, de regulă, de un număr redus de 3–4 salvatori/pompieri, iar în cele mai favorabile situații de 4–5. În aceste condiții, antrenarea echipajului la o intervenție determină imposibilitatea obiectivă de a răspunde prompt la eventuale situații de urgență concomitente, fiind necesară direcționarea echipelor din alte raioane. Această practică implică parcurgerea unor distanțe considerabile, generând întârzieri semnificative și majorarea timpului de reacție, sporind riscul neasigurării intervenției operative în zona respectivă.

2.2. Personalul și capacitatea de intervenție

Efectivul total disponibil pentru intervenții este de aproximativ 1427 de persoane, organizate în patru ture de 24 de ore. Structura resursei umane este afectată de:

- număr insuficient de personal calificat în multe subdiviziuni;
- detașarea personalului dintr-o subunitate în alta, pentru acoperirea lipsei de funcții.

În unele cazuri, subdiviziunile funcționează doar formal, fără efectiv propriu complet, bazându-se pe personal detașat temporar (Unitatea de salvatori și pompieri Leușeni, raionul Hîncești).

2.3. Dotarea tehnică și logistica

Majoritatea autospecialelor de intervenție ale IGSU sunt vechi, depășind 30 de ani (unele din perioada sovietică), moștenite sau donate, cu un grad ridicat de uzură, incompatibile între ele (racorduri, sisteme de respirație, echipamente de protecție).

Doar o parte dintre subdiviziuni dispun de echipamente moderne, majoritatea fiind obținute prin donații internaționale. Infrastructura logistică este insuficient dezvoltată, sunt insuficiente sau lipsesc autospeciale pentru intervenții la înălțime, tehnică inginerescă, echipamente CRN moderne, bucătării de campanie și corturi. În lipsa unor investiții capitale planificate și sistematice, multe subdiviziuni improvizează asigurarea logistică în timpul intervențiilor de durată.

2.4. Neuniformitate structurală și funcțională

Diferențele dintre subdiviziuni nu sunt doar de ordin logistic, ci și de structură internă și competențe. În lipsa unui model unitar de organizare și funcționare, există:

- patru modele diferite de organizare pe garnizoane (Chișinău, Bălți, UTA Găgăuzia și celelalte raioane);
- lipsa facultăților și programelor de pregătire a ofițerilor de comandă;
- lipsa standardelor (normelor) minime de dotare și intervenție pe tipuri de subdiviziuni.

Aceste disfuncționalități generează fragmentare instituțională, care afectează interoperabilitatea, îngreunează coordonarea intervențiilor de nivel II și III și limitează capacitatea de mobilizare coerentă a resurselor în cazuri majore.

2.5. Finanțarea și constrângerile bugetare

Conform analizei în cadrul IGSU, structura bugetară este dezechilibrată:

- 81,5% din buget este destinat cheltuielilor de personal;
- doar 1,8% este alocat cheltuielilor capitale;
- 1,3% pentru investiții.

Aceste cifre reflectă incapacitatea IGSU de a-și moderniza infrastructura tehnică, logistică sau de formare profesională în mod sustenabil. Legislația bugetar-fiscală (Legea finanțelor publice și responsabilității bugetar-fiscale nr. 181/2014) limitează planificarea unor cheltuieli flexibile, iar mecanismele actuale nu permit achiziții rapide sau contractări de urgență în cazuri critice.

2.6. Probleme legate de pregătirea și formarea personalului

În lipsa unei instituții de învățământ superior dedicate în Republica Moldova, formarea profesională a personalului se bazează pe:

- Angajații din cadrul echipelor de intervenție (corpul de subofițeri):
 - instruire de bază în cadrul CRI;
 - instruire modulară și internă în subdiviziuni, cu resurse limitate.

Asigurarea financiară și logistică a procesului de instruire desfășurat de Centrul Republican de Instruire, în mare parte, nu permite desfășurarea instruirii la nivelul provocărilor, necesităților actuale și așteptărilor IGSU. Lipsa dotărilor cu mijloace didactice (autospeciale de diferite tipuri, echipamente, accesorii, utilaje și mijloace speciale etc.), limitează creșterea capacității operaționale a IGSU, precum și afectează securitatea desfășurării intervențiilor.

- Corpul de ofițeri:
 - cooperarea cu instituții din România (Academia de Poliție „A.I. Cuza”, Școala de Subofițeri Boldești);
 - programul de licență „Inginerie antiincendii” la UTM (fără componentă practică solidă);
 - instruire modulară și internă în subdiviziuni, cu resurse limitate.

Infrastructura de instruire este slabă (lipsa poligoanelor, simulatorilor, spațiilor special amenajate) și reduce eficiența și siguranța formării.

2.7. Consecințe și vulnerabilități sistemice

Toate aceste curențe duc la:

- creșterea riscului de eșec în intervenții complexe sau în zone izolate;
- epuizarea fizică și psihologică a personalului;
- imposibilitatea de a respecta standarde internaționale de reacție;
- limitarea participării în misiuni internaționale și cooperare transfrontalieră.

În plus, distribuția inegală a echipamentelor și resurselor de intervenție pe teritoriu face ca unele tipuri de misiuni (CRN, scafandrieri, lucrări inginerești) să fie posibile doar în anumite regiuni, creând zone de vulnerabilitate funcțională pe harta Republicii Moldova.

3. Ideologie, fundamente și principii de bază

Prezentul concept argumentează necesitatea reorganizării echipelor de intervenție profesionistă, evidențiind ca deficiența majoră inadmisibilitatea

echipelor de intervenție formate din 2 persoane (dintre care o persoană încadrează echipa în calitate de conducător-auto).

În condițiile în care unele echipe de intervenție sunt formate din doar două persoane, apare necesitatea de a analiza această practică prin prisma securității operaționale (imposibilitatea creării echipelor SPGF pentru acțiuni de căutare și salvare în medii nefavorabile pentru respirație), eficienței intervenției și respectării cadrului normativ național și internațional.

Începând de la faptul, că o echipă de intervenție profesionistă reprezintă o structură operațională autonomă constituită din personal calificat, dotat cu echipamente și mijloace tehnice specifice, capabilă să execute în mod organizat și eficient acțiuni de intervenție în situații de urgență, conform normelor tactice, procedurilor operaționale și cerințelor de securitate.

3.1. Analiza fundamentală

În continuare, sunt analizate fundamentele care resping funcționarea echipelor formate din 2 persoane.

a) Neconformitatea cu normele de securitate și sănătate în muncă

- Legea nr. 186/2008 privind securitatea și sănătatea în muncă obligă angajatorul să evite riscurile profesionale, să evalueze condițiile de muncă și să asigure protecție colectivă.
- Echipele de două persoane nu oferă posibilitatea respectării cerințelor privind salvarea reciprocă în situații de urgență (ex. prăbușiri, pierderea cunoștinței, accidente mecanice sau termice, pericole la instalarea și asigurarea autoscărilor manuale).

b) Lipsa capacității de a desfășura acțiuni simultane

- Activitățile de intervenție (evaluare, localizare, stingere, salvare, protecție logistică, ventilare, securizare) nu pot fi realizate eficient de către doar două persoane.
- Se creează „timpuri morți” periculoși, mai ales în primele 5–10 minute critice ale incendiului, când viteza și coordonarea sunt esențiale.
- Prioritizarea intervenției pe tipuri de risc unde o echipă minimă poate acționa doar cu rol de recunoaștere, nu de acțiuni complexe pentru salvarea persoanelor din medii nocive (formarea echipei SPGF și postului de securitate).

c) Încălcarea standardelor operaționale și tacticii de intervenție

- Regulamentele IGSU prevăd structuri minime de intervenție formate din 5 membri pentru o autospecială.
- Regula „2 intră / 2 rămân afară” nu poate fi aplicată cu doar 2 persoane.
- Se încalcă principiile tacticii de intervenție (conform Instrucțiunilor generale privind stingerea incendiilor).

d) Riscurile directe generate de o echipă insuficientă

- Risc crescut de deces sau accident grav al pompierilor în lipsa personalului de intervenție-suport.

- Întârzierea intervenției asupra victimelor, în lipsa unui personal dedicat salvării.
- Lipsa coordonării și supravegherii intervenției.
- Compromiterea resurselor materiale (autospecială, echipament) în absența personalului de protecție (Exemplu PSP Cornești a DSE mun. Ungheni, echipa compusă din doi angajați, autospeciala a ars la intervenție din cauză că conducătorul auto în comun cu pompierul erau departe de autospecială pentru stingerea incendiului de vegetație și nu o aveau în vizor, iar din cauza schimbării direcției vântului incendiul s-a direcționat spre terenul unde se afla autospeciala).

O astfel de componentă minimă se dovedește neconformă, inefficientă și periculoasă atât pentru personalul operativ, cât și pentru populație.

3.2. Asigurarea forțelor și mijloacelor suplimentare

O problemă scoasă în evidență este alocarea forțelor și mijloacelor suplimentare în cazul situațiilor de urgență.

În condițiile actuale din raioanele Republicii Moldova, deficitul de personal operativ în cadrul echipelor de pompieri face ca, în cazul unor situații de urgență de amploare (incendii extinse, accidente colective, intervenții CBRN etc.), să fie antrenate echipe din alte raioane, lăsând neacoperite alte zone de intervenție.

O altă metodă este creșterea capacității de reacție, prin alertarea efectivului aflat în afara serviciului. Acest mecanism, deși uzual și justificat în situații de urgență și excepționale, care a devenit o practică frecventă în lipsa unor echipe de sprijin în raion, generează o serie de probleme critice:

a) Timpul de răspuns este semnificativ crescut

Ridicarea efectivului suplimentar de la domiciliu presupune:

- localizarea și contactarea individuală a personalului;
- deplasarea acestora la unitatea de intervenție;
- echiparea și mobilizarea ulterioară spre locul incidentului.

Aceste etape depășesc 60 de minute, în funcție de distanța față de unitate, accesibilitatea mijloacelor de transport, condițiile meteo și disponibilitatea personalului.

b) Gestionarea misiunilor multiple (concomitente)

O altă problemă de caracter operațional cu care se confruntă IGSU în raioanele Republicii Moldova este necesitatea gestionării unor intervenții multiple desfășurate concomitent. Această problemă afectează în mod direct eficiența răspunsului la situații de urgență și expune populația la riscuri sporite în cazuri critice.

Majoritatea subunităților din teritoriu funcționează cu un singur echipaj operativ pe tură. Aceste echipaje sunt responsabile pentru suprafețe teritoriale extinse, acoperind mai multe localități rurale dispersate (30 – 40 localități, unele și mai multe, ex: USP Florești – 53 localități). În aceste condiții, apariția a două sau mai multe intervenții concomitente generează imposibilitatea obiectivă de a răspunde simultan și eficient la toate solicitările. Cele menționate, impun dispecerii

și comandanții de intervenție să prioritizeze forțat acțiunile (uneori să aleagă dintre două misiuni), cu posibile consecințe grave. În final, angajații pot fi expuși la multiple solicitări fizice pe parcursul turei, uneori „grăbind” lichidarea unor consecințe și plecarea spre cealaltă.

4. Cadrul organizatoric

4.1. Clasificarea priorităților

În vederea unei aplicări eficiente și unitare a conceptului, se impune, în prealabil, stabilirea unui cadru clar de clasificare a misiunilor, bazat pe criterii și caracteristici bine definite. Această abordare va permite delimitarea situațiilor în funcție de nivelul de risc și impact, asigurând o fundamentare logică și coerentă a priorităților pentru echipajele de intervenție, în vederea alocării raționale a resurselor și a eforturilor operaționale.

Astfel, se clasifică următoarele priorități:

Prioritate 1 – misiuni care necesită un răspuns imediat pentru salvarea vieților omenești, limitarea unui pericol iminent și prevenirea escaladării situației, având caracter urgent, se desfășoară în primele minute (primă fază) de la producerea evenimentului și implică utilizarea resurselor disponibile cel mai rapid.

Aceste misiuni reprezintă răspuns operativ la următoarele situații:

- a) incendii cu victime sau risc direct pentru populație;
- b) accidente rutiere cu persoane blocate sau rănite grav;
- c) explozii, prăbușiri structurale;
- d) situații CRN cu impact imediat;
- e) primul ajutor calificat SMURD.

Prioritate 2 - Reprezintă misiuni caracterizate printr-un nivel ridicat de complexitate tehnică și operațională, care necesită utilizarea unor capacități specializate, echipamente dedicate și personal cu pregătire avansată, **fără a implica neapărat un pericol iminent asupra vieții în primele momente ale evenimentului**. Aceste misiuni se aplică în situații ce impun metode și proceduri tehnice avansate pentru controlul riscurilor specifice, limitarea efectelor secundare și restabilirea siguranței mediului operațional, fiind derulate de regulă după stabilizarea situației inițiale sau în completarea primului răspuns.

Aici se enumeră:

- a) misiuni CRN de amploare, decontaminare, măsurări specializate;
- b) lucrări de descarcerare complexă;
- c) salvări tehnice în medii dificile (la înălțime, în spații înguste și limitate, subterane, etc.);
- d) salvări pe apă utilizând bărcile;
- e) salvarea animalelor;
- f) neutralizarea substanțelor periculoase;
- g) suport tehnic specializat pentru alte instituții.

Prioritate 3 - Misiuni care necesită un grad mare de mobilizare pe termen mediu/lung, în care obiectivul principal îl reprezintă gestionarea consecințelor, monitorizarea situației sau restabilirea graduală a stării de normalitate. Aceste

misiuni nu sunt dominate de urgența imediată, ci de continuitatea efortului operațional, după cum urmează:

- a) inundații de amploare, evacuări, lucrări de consolidare;
- b) incendii de vegetație extinse care durează mai multe zile;
- c) operațiuni logistice și de sprijin pentru populație;
- d) intervenție în situații epidemiologice sau contaminare de lungă durată.

4.2. Fundamentarea echipelor de intervenție

Necesitatea constituirii echipelor de pompieri standardizate și cu un nivel ridicat de eficiență în cadrul IGSU derivă din evoluția complexă a riscurilor la nivel național, creșterea numărului de intervenții și diversificarea tipologiilor de incidente la care sunt solicitate echipele de salvatori. Unificarea structurii operaționale, a dotărilor și a competențelor personalului permite alinierea activităților de intervenție la standardele internaționale (inclusiv recomandările INSARAG, în contextul procesului de aderare a Republicii Moldova la Mecanismul de Protecție Civilă al Uniunii Europene (UCPM) și bunele practici europene), reducând variațiile de performanță între subdiviziuni și asigurând un răspuns coerent, rapid și predictibil în orice situație de urgență.

Echipele formate pe criterii standardizate sporesc capacitatea IGSU de a opera eficient în scenarii complexe — incendii de amploare, salvări tehnice, situații CRN, accidente rutiere majore sau dezastre naturale — garantând compatibilitatea și interoperabilitatea dintre echipe, atât în operațiunile interne, cât și în eventualele misiuni internaționale. Implementarea acestui model contribuie la creșterea siguranței personalului, optimizarea consumului de resurse și îmbunătățirea procesului de comandă și control, consolidând astfel capacitatea instituției de a-și îndeplini misiunea principală: protejarea vieții, bunurilor și mediului.

Astfel, crearea echipelor de salvatori standardizate nu reprezintă doar o necesitate internă pentru modernizarea IGSU, ci un pas obligatoriu pentru integrarea reală și funcțională în cadrul UCPM. Implementarea acestui model aliniază Republica Moldova la cerințele operaționale europene, întărește capacitatea de răspuns a țării și consolidează poziția IGSU ca partener de încredere în arhitectura regională de gestionare a situațiilor de urgență.

Principiile care stau la baza organizării și funcționării unei echipe de salvatori (standardizate) sunt:

a) Principiul eficienței operaționale

- echipa trebuie să fie capabilă să intervină cât mai operativ, organizat și autonom în orice situație de urgență;
- componența, pregătirea și echiparea sunt stabilite astfel încât fiecare membru să aibă atribuite sarcini clare și funcționale, fără suprapuneri sau goluri de competență.

b) Principiul conducerii unice

- echipa este condusă de un singur comandant de echipaj, responsabil de luarea deciziilor și de coordonarea acțiunilor;

- acest principiu elimină ambiguitatea și asigură unitatea de comandă și disciplină tactică, mai ales în situații critice.
- c) Principiul specializării atribuțiilor**
- fiecare membru al echipei are un rol bine definit, stabilit pe baza calificării și poziției în structură (comandant, salvator/conducător auto);
 - prin specializare, se asigură o execuție rapidă și sigură a sarcinilor, iar acțiunile sunt complementare și sincronizate.
- d) Principiul redundanței funcționale**
- membrii echipei sunt instruiți să poată înlocui temporar un coleg în caz de necesitate (absență, motiv de boală sau alte forme de incapacitate de muncă).
 - redundanța asigură continuitatea intervenției și minimizează riscurile generate de situații imprevizibile.
- e) Principiul interoperabilității**
- echipa este formată și pregătită să lucreze integrat cu alte structuri (echipe SMURD, SAMU, poliție, alpiniști, echipe CRN etc.);
 - procedurile de comunicare, semnalizare și cooperare pe timpul misiunilor sunt compatibile cu alte servicii.
- f) Principiul autosuficienței inițiale**
- echipa trebuie să fie capabilă să intervină în mod autonom în primele 10–15 minute, până la sosirea altor forțe;
 - dotarea, echipamentele și nivelul de pregătire trebuie să permită stabilizarea (controlul) situației inițiale (stingerea incendiului în faza inițială, salvarea unei victime, limitarea altor consecințe, etc.).
- g) Principiul protecției și siguranței personalului**
- structura și modul de activitate al echipei sunt gândite pentru protejarea integrității fizice a membrilor;
 - se aplică permanent măsuri de siguranță: lucrul în echipă, binom, utilizarea echipamentului de protecție, evaluare continuă a riscurilor.
- h) Principiul mobilității și adaptabilității**
- echipa trebuie să fie mobilizabilă cât mai rapid și capabilă să se adapteze la diverse tipuri de intervenții (incendii, inundații, accidente rutiere etc.);
 - flexibilitatea în redistribuirea rolurilor (sarcinilor) și a echipamentelor permite acțiunea eficientă în medii variate și imprevizibile.

4.3. Definierea și structura echipajelor de intervenție

Pentru asigurarea unui răspuns operativ eficient și predictibil în situații de urgență, este necesară standardizarea echipajelor de intervenție, prin stabilirea unor structuri unitare privind componența, dotarea și rolurile funcționale ale acestora. Standardizarea permite interoperabilitatea subunităților, facilitează planificarea și dislocarea resurselor, reduce riscul de disfuncționalități în acțiune și contribuie la

creșterea siguranței personalului și a calității intervențiilor, indiferent de tipul misiunii sau zona de responsabilitate.

4.3.1. Echipaj tip 1 (de bază)

Echipajul tip 1 reprezintă echipajul primar de intervenție operativă (principal), formată dintr-un număr de 5 angajați, având la dispoziție o autospecială de intervenție dotată cu echipamente, utilaje și accesorii specifice, cu scopul de a răspunde rapid și coordonat în situații de urgență pentru salvarea vieților omenești, protejarea bunurilor materiale și limitarea efectelor dezastrului.

Echipajul tip 1 este organizat astfel încât să poată executa în mod autonom lichidarea sau limitarea consecințelor unei situații de urgență, după caz, să asigure primele acțiuni la locul intervenției până la sosirea unor forțe și mijloace suplimentare:

- localizare/stingerea incendiilor;
- evacuarea și salvarea persoanelor;
- acordarea primului ajutor calificat;
- evacuarea și salvarea animalelor;
- deblocarea și crearea accesului în diferite spații;
- lucrări de descarcerare;
- lucrări de salvare pe apă;
- lucrări de pompare a apei.

Echipajul tip 1 nu este doar un grup de persoane, ci o formă organizatorică operațională, concepută să acționeze cu maximă eficiență, în condiții de risc, pentru protejarea vieții și siguranței publice.

Astfel, structura *echipajului tip 1* este compusă din următorii membri:

1. Comandant echipaj;
2. Salvator 1;
3. Salvator 2;
4. Salvator 3;
5. Salvator 4.

Tabelul 1. Atribuțiile membrilor echipajului de tip 1

Nr. crt.	Funcția	Descriere detaliată a atribuțiilor
1	Comandant echipaj	– conduce echipa direct pe teren; – evaluează situația operativă la fața locului; – stabilește tacticile de intervenție; – distribuie sarcinile membrilor; – menține contactul cu șeful gărzii; – asigură respectarea măsurilor de siguranță și intervine activ, dacă este necesar; – acordă primul ajutor calificat.
2	Salvator 1	– execută acțiuni directe de intervenție folosind utilaje și accesorii; – execută acțiuni de salvare și deblocare; – acordă primul ajutor calificat; – pătrunde în spații închise; – utilizează echipamentele de protecție;

		– asigură comunicarea între membrii echipei.
3	Salvator 2	– sprijină salvatorul 1; – execută acțiuni directe de intervenție folosind utilaje și accesorii; – execută acțiuni de salvare și deblocare; – acordă primul ajutor calificat; – pătrunde în spații închise; – utilizează echipamentele de protecție; – montează scări și echipamente auxiliare; – oferă sprijin în interiorul spațiilor; – asigură comunicarea între membrii echipei.
4	Salvator 3	– execută sarcini auxiliare (transport echipamente, montare scări, iluminat, protejare zonă); – acordă primul ajutor calificat; – asistă echipele de salvare și asigură sprijin logistic pe durata intervenției.
5	Salvator 4* (conducător auto)	– conduce autospeciala de intervenție; – amplasează/poziționează tactic autospeciala; – operează cu autospeciala și instalațiile acesteia; – întreține tehnic autospeciala; – poate participa la intervenție directă dacă situația o impune; – la necesitate, acordă primul ajutor calificat.
*Notă: Funcția de conducător auto poate fi îndeplinită de orice pompier/salvator calificat în conducerea autospecialelor și operarea pompelor. În practică, rolul este adesea rotativ, atribuit prin ordinul de serviciu, în funcție de tură și disponibilitate.		

În structura operațională propusă, rolul de conducător auto este esențial pentru mobilitatea, punerea în funcțiune a mijloacelor auto și susținerea tehnică a intervenției. Deși în multe cazuri această funcție este atribuită unei persoane desemnate pe tură, este o practică operațională frecventă și justificată ca această sarcină să fie îndeplinită de orice membru al echipei care deține pregătirea și competențele necesare.

Această flexibilitate care va permite oricărui pompier/salvator calificat să îndeplinească funcția de conducător auto, organizarea echipei devine mai flexibilă, mai adaptabilă și mai pregătită pentru scenariile neprevăzute. Acest principiu este aliniat cu bunele practici din mai multe state europene precum Franța, Germania, Italia, Estonia sau Marea Britanie.

În contextul unor riscuri potențiale și a nevoii de eficiență în intervenții, această abordare este nu doar practică, ci și o necesitate esențială care contribuie la reziliența echipei și continuității intervenției în caz de:

- incapacitate temporară a conducătorului auto desemnat;
- redistribuire rapidă a sarcinilor în funcție de nevoile intervenției;
- rotația personalului în ture prelungite sau misiuni complexe.

4.3.2. Echipaj tip 2 (suport)

Echipajul tip 2 este format din 4 angajați, organizat pentru a executa în mod autonom răspunsul la situații de urgență de *prioritatea 2* și/sau lichidarea sau limitarea consecințelor unei situații de urgență de *prioritatea 1*, **care nu implică acțiuni complexe**, având la dispoziție o autospecială de intervenție dotată cu echipamente, utilaje și accesorii specifice.

În mod autonom, *echipajul tip 2* desfășoară acțiuni de răspuns în conformitate cu posibilitățile sale tehnico-tactice, după cum urmează:

- evacuarea persoanelor;
- evacuarea și salvarea animalelor;
- deblocarea ușilor;
- tractare/deblocare auto;
- deblocare traseu în situații de urgență;
- lucrări de pompare a apei;
- defrișare arbori.

În alte cazuri, la misiunile de *prioritatea 1 și 3* suplinește sau se integrează cu *echipajul tip 1*.

Structura unui *echipaj tip 2* este compusă din următorii membri:

1. Comandant echipaj;
2. Salvator 1;
3. Salvator 2;
4. Salvator 3.

Tabelul 2. Atribuțiile membrilor echipajului de tip 2

Nr.	Funcția	Descriere detaliată a atribuțiilor
1.	Comandant echipaj	– Conduce acțiunile echipajului;– evaluează situația operativă la fața locului;– stabilește tacticile de intervenție;– distribuie sarcinile membrilor;– după caz, menține contactul cu șeful gărzii;– asigură respectarea măsurilor de siguranță și intervine activ, dacă este necesar;– acordă primul ajutor calificat.
2.	Salvator 1	– execută acțiuni directe de intervenție folosind utilaje și accesorii;– execută acțiuni de salvare și deblocare;– acordă primul ajutor calificat;– pătrunde în spații închise;– utilizează echipamentele de protecție;– asigură comunicarea între membrii echipei.
3.	Salvator 2	– sprijină servantul 1;– execută acțiuni directe de intervenție folosind utilaje și accesorii;– execută acțiuni de salvare și deblocare;– acordă primul ajutor calificat;– pătrunde în spații închise;

		– utilizează echipamentele de protecție; – montează scări și echipamente auxiliare; – oferă sprijin în interiorul spațiilor; – asigură comunicarea între membrii echipei.
4.	Salvator 3* (conducător auto)	– conduce autospeciala de intervenție; – amplasează/poziționează tactic autospeciala; – operează cu autospeciala și instalațiile acesteia; – întreține tehnic autospeciala; – poate participa la intervenție directă dacă situația o impune; – susține tehnic echipa; – la necesitate, acordă primul ajutor calificat.
*Notă: Funcția de conducător auto poate fi îndeplinită de orice pompier/salvator calificat în conducerea autospecialelor și operarea pompelor. În practică, rolul este adesea rotativ, atribuit prin ordinul de serviciu, în funcție de tură și disponibilitate.		

4.3.3. Echipaj tip 3 (asigurarea lucrărilor la înălțime)

Echipajul tip 3 reprezintă structura operațională formată din 3 angajați, necesară pentru îndeplinirea integrală a funcțiilor tactice, tehnice și de siguranță la exploatarea autoscărilor, în scopul asigurării misiunilor de salvare, acces și suport la înălțime.

În mod autonom, *echipajul tip 3* desfășoară acțiuni de răspuns în conformitate cu destinația și posibilitățile sale tehnico-tactice, după cum urmează:

- salvarea animalelor mici de la înălțime;
- deblocarea ușilor;
- deblocare traseu în situații de urgență;
- defrișare arbori.

În alte cazuri, la misiunile de *prioritatea 2 și 3* suplinește sau se integrează cu *echipajul tip 1 și 2*.

Structura unui *echipaj tip 3* este compusă din următorii membri:

1. Salvator 1;
2. Salvator 2;
3. Salvator 3.

Tabelul 3. Atribuțiile membrilor echipajului de tip 2

Nr.	Funcția	Descriere detaliată a atribuțiilor
1.	Salvator 1	– coordonează echipa și menține legătura cu comandantul intervenției; – decide poziționarea optimă a autospecialei în raport cu obiectivul; – manevrează autoscara (stabilizare, extindere, ridicare, rotire, poziționare); – evaluează riscurile specifice lucrului la înălțime și stabilește modul de acțiune; – supraveghează siguranța salvatorilor aflați în nacelă și a persoanelor evacuate; – poate executa misiuni de observare și recunoaștere la înălțime folosind nacela;

		– verifică starea tehnică a echipamentului de lucru la înălțime;
2.	Salvator 2	– realizează accesul la etajele superioare și execută salvări din înălțime; – evacuează persoane blocate, imobilizate sau expuse riscului, asigurând protecția lor; – utilizează echipamentele individuale de protecție și sistemele de ancorare; – efectuează recunoașteri în interiorul imobilului sau la nivelurile afectate; – sprijină acțiunile de ventilare, desfumare sau iluminat la înălțime, dacă este necesar; – comunică permanent cu operatorul autoscării pentru ajustări fine ale poziției;
3.	Salvator 3* (conducător auto)	– conduce autospeciala la locul intervenției în conformitate cu regulile operative; – participă la identificarea locului optim de amplasare a autospecialii; – execută manevre de poziționare finală a autospecialii sub coordonarea salvatorului 1; – contribuie la instalarea andocărilor, stabilizatoarelor și siguranței perimetrice; – asigură alimentarea cu energie, iluminarea și pregătirea echipamentelor auxiliare; – monitorizează permanent zona de lucru pentru identificarea pericolelor (cablu electric, obstacole, trafic); – sprijină transmisia echipamentelor suplimentare în nacelă (trusă medicală, unelte, lanterne); – efectuează verificările tehnice de rutină ale autospecialii înainte și după intervenție.
*Notă: Funcția de conducător auto poate fi îndeplinită de orice pompier/salvator calificat în conducerea autospecialilor și operarea pompelor. În practică, rolul este adesea rotativ, atribuit prin ordinul de serviciu, în funcție de tură și disponibilitate.		

4.4. Definirea subunităților de intervenție

Subunitatea de intervenție este o structură organizatorică operativă, formată din angajați profesioniști și instruiți, dotată cu tehnică și echipamente specifice, destinată răspunsului la situații de urgență, asigurând salvarea persoanelor, animalelor, protecția bunurilor și a mediului. În funcție de capacitățile acesteia, subunitatea poate fi:

Stație - reprezintă subunitatea de intervenție de bază și fundamentală a IGSU, care asigură intervenția primară, rapidă și eficientă în zona de responsabilitate, având misiuni orientate la salvarea și protejarea vieții, bunurilor și mediului.

Detășament - subunitatea de intervenție standard a IGSU, formată din echipaj de intervenție de bază și suport, organizată pentru realizarea misiunilor de prim răspuns și complexe în situații de urgență în localitățile urbane, cu populație medie.

Detașament municipal - subunitatea de intervenție avansată a IGSU, cu un număr extins de echipaje de intervenție, proiectată pentru gestionarea unui volum ridicat de misiuni (inclusiv simultane) de prim răspuns și operațiuni complexe în municipii cu populație densă.

Detașament special - subunitatea de intervenție dedicată a IGSU, formată din echipaje specializate, instruite și echipate pentru răspuns la misiuni specifice, cu risc complex și de durată, care depășește capacitățile altor subunități.

4.4.1. Definirea echipajelor specializate

Echipa specializată este o structură operativă concentrată pe un domeniu specific al intervenției în situații de urgență, formată din angajați instruiți și echipamente dedicate, capabilă să execute misiuni cu grad ridicat de complexitate sau risc.

Existența echipajelor specializate în structura subunităților de salvatori este necesară pentru a extinde capacitățile operaționale ale acestora și permite să răspundă la situațiile ce depășesc competențele echipajelor de bază. Ele asigură intervenții în domenii specifice – salvare subacvatică, descarcerare grea, CRN, căutare-salvare, etc., oferind subunității autonomie, flexibilitate și capacitatea de a executa misiuni simultane sau de durată, în conformitate cu necesitățile naționale și standardele internaționale.

Tabelul 4. Definirea echipajelor specializate

Denumirea echipajului	Număr angajați în echipaj	Destinația
RISA	6	echipă destinată misiunilor de <i>răspuns la inundații și salvare acvatică</i> (inclusiv scafandrieri)
CRN	6	echipă destinată realizării misiunilor de <i>cercetare chimică, radiologică și nucleară, decontaminare a efectivului, populației și tehnicii</i>
SAR	6	echipă destinată realizării misiunilor de căutare și salvare în mediile afectate de dezastră (<i>Search and Rescue Team</i>)
SAR (d/g)	6	echipă cu capacitate specializată care execută operațiuni complexe de descarcerare, căutare și salvare a victimelor din structuri, materiale și unități de transport masive, utilizând echipamente specifice și proceduri avansate
Alpiniști	6	echipă specializată care execută operațiuni de salvare și acces tehnic în zone la înălțime sau greu accesibile, folosind tehnici și echipamente de alpinism
SL	3	echipă care asigură aprovizionarea, transportul și menținerea tehnicii necesare desfășurării continue a operațiunilor (<i>suport logistic și asigurare intervenții</i>)
K9	3	echipă specializată care utilizează câini de căutare și localizare rapidă a persoanelor dispărute sau blocate în diverse medii ostile

4.5. Structura subunităților de intervenție

O structură bine organizată a subunităților de intervenție constituie arhitectura funcțională ce transformă capacitatea operativă în răspuns tactic coordonat. Fiecare subunitate este alcătuită din mai multe echipaje, repartizate echivalent pe gărzi (ture de serviciu) cu activitate 24/72.

Pentru gestionarea eficientă și unitară, fiecare gardă este condusă de un *șef gardă*.

Funcția	Descriere detaliată a atribuțiilor
Șef gardă	– coordonează activitatea gărzii;– ia decizii tactice;– menține legătura cu eșaloanele superioare (dispeceratul/ofițerul serviciului operativ);– supervizează echipamentele, starea tehnică și activitatea personalului;– acordă primul ajutor calificat;– întocmește documentele operative și răspunde de disciplina și siguranța tuturor membrilor din gardă.

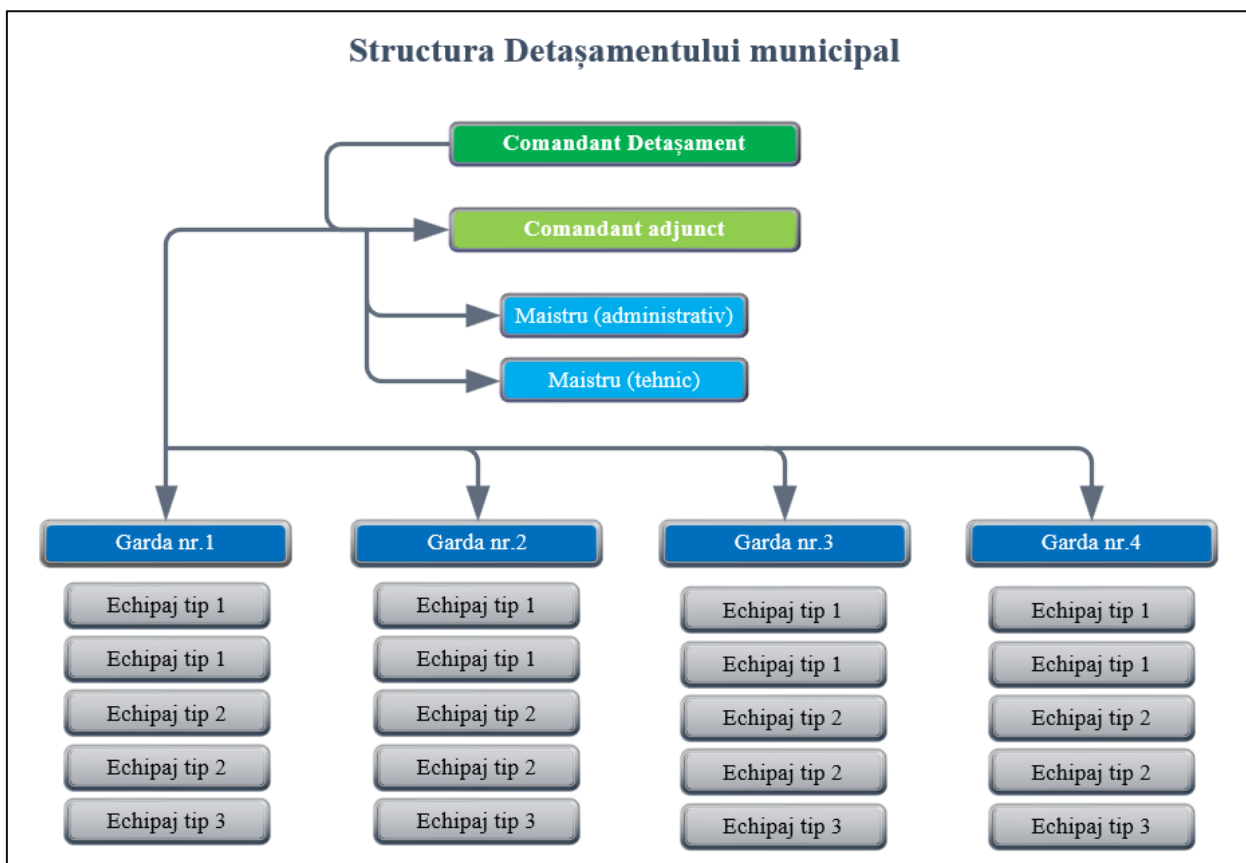
4.5.1. Structura Detașamentului municipal

Densitatea înaltă a populației din mediul urban și concentrarea infrastructurii critice generează un volum ridicat al situațiilor de urgență, precum și o probabilitate crescută de apariție simultană a acestora. În aceste condiții, Detașamentul municipal este necesar pentru a asigura timpi minimi de răspuns, capacități adecvate de intervenție și acoperirea eficientă a unui spectru larg de riscuri – incendii, accidente, situații medicale, incidente tehnologice sau avarii la utilități.

Totodată, municipiile se caracterizează printr-o frecvență ridicată a intervențiilor și o expunere mare la riscuri operaționale complexe, ceea ce impune o structură capabilă să gestioneze concomitent evenimente multiple. *Detașamentul municipal*, dotat cu echipaje de bază și suport, inclusiv tehnică specializată precum autoscări, autospeciale de stingere și echipamente de descarcerare (*două echipaje tip 1, două echipaje tip 2 și un echipaj tip 3*), asigură îndeplinirea standardelor de răspuns și contribuie la menținerea continuității funcțiilor vitale ale orașului și la creșterea rezilienței comunitare.

Funcțiile în cadrul Detașamentului municipal

Comandant Detașament	1	angajați pentru conducere și administrativ 4 p
Comandant adjunct	1	
Maistru tehnic	2	
Șef gardă	4	angajați în serviciul de gardă 88 p
Comandant echipă	16	
Salvator	68	
Total 92 angajați		

Distribuirea echipajelor pe curse de intervenție

Repartizarea echipajelor pe autospeciale într-o tură a detașamentului este realizată în scopul asigurării capacității de prim răspuns la situațiile de urgență, oferind flexibilitate tactică, suport și acoperire simultană a mai multor tipuri de intervenții.

În primul rând, cele două *echipaje tip 1* sunt repartizate pe două autospeciale de stingere (de capacitate mică/medie), reprezentând *cursa nr.1* și *cursa nr.2*, minim a câte 5 persoane, acestea constituind nucleul operațional al turei. Prezența a două astfel de echipaje asigură o intervenție mai complexă, dar și posibilitatea gestionării a două evenimente distincte sau a unui eveniment major prin lucrul în dispozitiv comun, conform principiilor de intervenție în mediul construit.

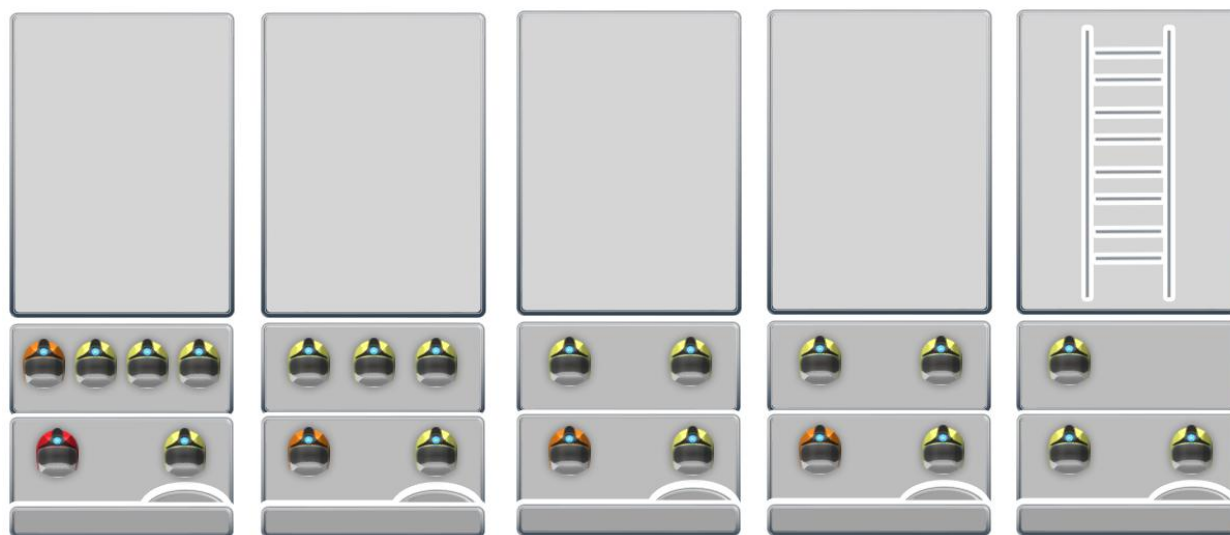
În al doilea rând, cele două *echipaje tip 2*, create din minim 3 persoane, sunt repartizate pe 2 autospeciale având rol de suport operațional, astfel fiind *cursa nr.3* și *cursa nr.4*. Aceste echipaje sunt eficiente pentru misiuni punctuale (enumerare anterior) și pot fi integrate rapid în dispozitivul echipajelor tip 1 pentru completarea forțelor. Această repartizare optimizează utilizarea resurselor umane și permite menținerea unei capacități ridicate de răspuns la intervenții concomitente, frecvente în zona municipală. La fel acestea pot asigura independent răspunsul la situații de urgență de prioritatea 2 neafectând capacitatea operațională a Detașamentului.

În al treilea rând, *echipajul tip 3*, creat din 3 persoane, este repartizat pe autospecială de intervenție la înălțime – *cursa nr.5*, având un rol critic în salvarea persoanelor, evacuarea verticală, accesul la etaje superioare și sprijinul tactic al

echipajelor destinate stingerii incendiilor. Un echipaj de minimum 3 persoane este necesar pentru operarea în siguranță a autoscării, asigurarea stabilității, coordonarea cu comandantul intervenției și realizarea misiunilor de salvare sau ventilare la înălțime. Prezența acestui echipaj într-o tură este esențială în context urban, unde clădirile multietajate se află în creștere semnificativă.

Prin această structură de repartizare, tura detașamentului municipal asigură echilibru între forța de intervenție, mobilitate și specializare, respectă principiile de siguranță operațională și permite gestionarea eficientă atât a intervențiilor majore, cât și a evenimentelor multiple și simultane, în conformitate cu cerințele actuale ale protecției civile și ale intervenției profesionale.

Cursa nr.1

Cursa nr.2

Cursa nr.3

Cursa nr.4

Cursa nr.5

4.5.2. Structura Detașamentului

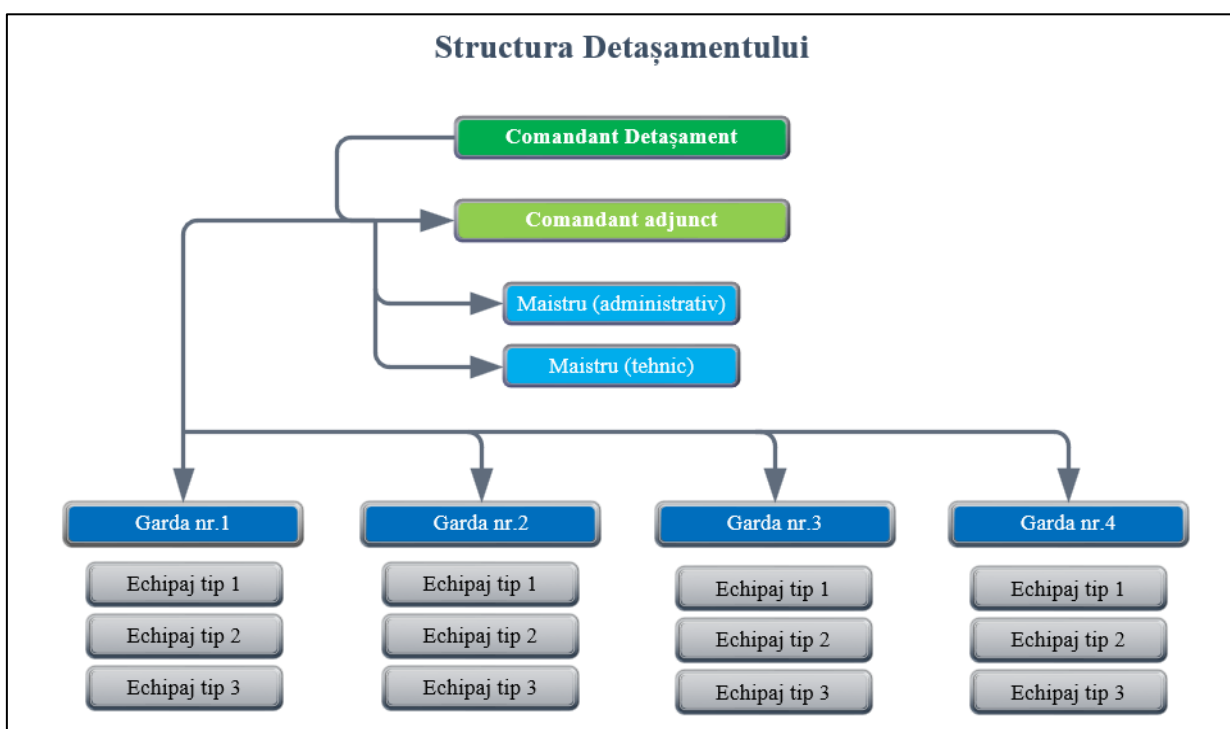
Detașamentul reprezintă o structură operativă teritorială de salvatori, amplasată în mod uzual în orașele-centre raionale și responsabilă pentru gestionarea situațiilor de urgență pe întreg teritoriul raionului. Prin poziționarea sa strategică în localitatea cu cea mai mare accesibilitate rutieră și cu cea mai mare concentrare de servicii administrative, Detașamentul asigură timpi adecvați de răspuns și coordonează intervențiile necesare în localitățile rurale și urbane ale raionului.

Spre deosebire de *Detașamentul municipal*, dimensionat pentru mediile urbane mari cu frecvență ridicată și diversificată de riscuri, *Detașamentul* este configurat pentru teritoriile raionale, unde volumul intervențiilor este moderat, dar dispersia geografică este mare. Structura sa include în mod obișnuit câte un echipaj de fiecare tip – tip 1, tip 2 și tip 3 – oferind capabilitățile esențiale pentru stingerea incendiilor, intervenții tehnice, descarcerare, gestionarea accidentelor rutiere și a altor situații cu specific raional.

Prin această organizare, *Detașamentul* asigură o capacitate operațională completă, adaptată nivelului de risc și dispersiei așezărilor din raion, contribuind la protecția populației și la intervenția rapidă în scenarii diverse, de la incendii la incidente tehnogene sau avarii la infrastructura critică.

Funcțiile în cadrul Detașamentului

Comandant Detașament	1	angajați pentru conducere și administrativ 3 p
Comandant adjunct	1	
Maistru tehnic	2	
Șef gardă	4	angajați în serviciul de gardă 52 p
Comandant echipă	8	
Salvator	40	
Total 55 angajați		

Distribuirea echipajelor pe curse

Într-o tură a *Detașamentului* formată dintr-un echipaj tip 1, un echipaj tip 2 și un echipaj tip 3, repartizarea pe curse este concepută pentru a asigura primul răspuns complet, rapid și adaptat tipului de intervenție.

Cursei nr.1 îi este atribuită echipajul tip 1, repartizat pe o autospecială de capacitate mică sau medie din dotare, reprezentând forța principală de intervenție.

Cursa nr.2 o reprezintă echipajul tip 2 (minim 3 persoane), repartizat pe o autospecială preponderent de capacitate mare, intervenind fie independent la evenimente de mică amploare, sau sprijinind echipajul tip 1 în cazul intervențiilor complexe.

Cursa nr. 3 reprezintă echipajul tip 3 (3 persoane), repartizat pe autoscara din dotare, fiind alertat în cazul efectuării acțiunilor la înălțime, acces vertical sau suport tactic.

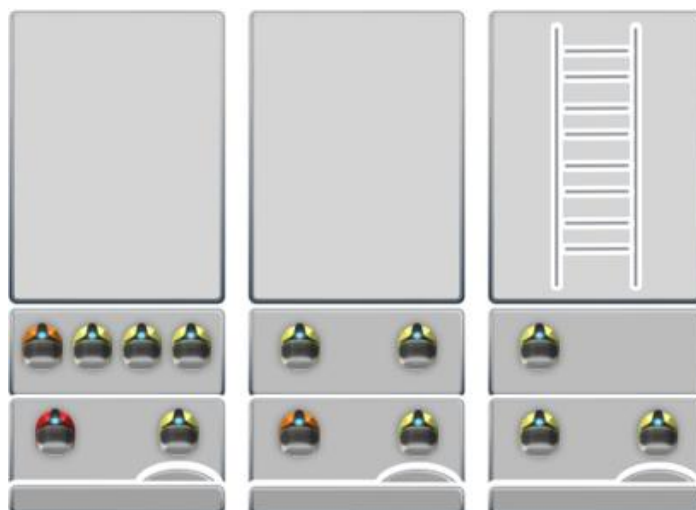
Această repartizare permite acoperirea funcțională a principalelor tipuri de misiuni, menținând capacitatea detașamentului de a răspunde eficient și în condițiile apariției unor intervenții simultane.

În situațiile în care, din motive obiective (concediu de odihnă, deplasare în interes de serviciu, concediu medical sau alte situații neprevăzute), efectivul turei este diminuat, șeful de gardă poate fi integrat operativ în echipaj, având rolul de a completa efectivul minim necesar. Astfel, șeful de gardă asigură, la necesitate, funcția de a cincea persoană, garantând ieșirea pe cursă a autospecialei cu un echipaj de minimum 5 persoane, fără a

afecta capacitatea de comandă și coordonare a intervenției. Sau, în lipsa șefului de gardă, în mod obligator, comandantul de echipă îndeplinește atribuțiile acestuia.

Această abordare permite menținerea continuității operaționale, respectarea cerințelor minime de siguranță și evitarea reducerii capacității de răspuns a subunității.

Cursa nr.1

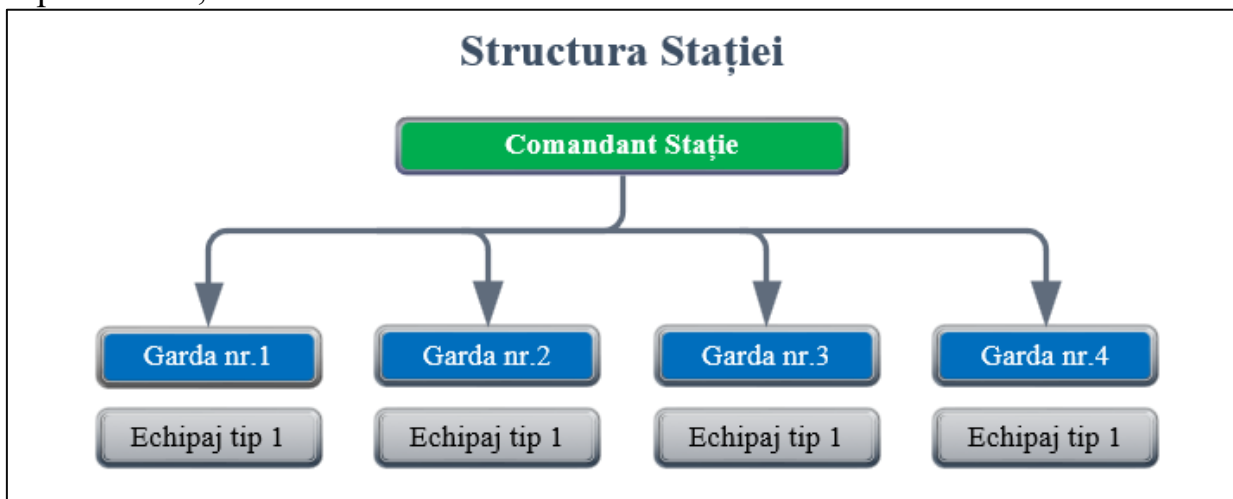
Cursa nr.2

Cursa nr.3

4.5.3. Structura stației

Stația de salvatori - reprezintă cea mai simplă și totodată cea mai răspândită structură operațională a IGSU. Ea este organizată pe baza unui echipaj de bază, de tip 1 și este concepută să fie autosuficientă, dispunând de personalul, tehnica și resursele necesare pentru a acționa autonom.

Prin capacitățile sale minime obligatorii, stația de salvatori poate asigura în mod independent primul răspuns la situațiile de urgență din zona de competență, intervenind rapid la salvarea persoanelor (inclusiv în mediile nefavorabile pentru respirație), limitarea și gestionarea incidentelor până la sosirea forțelor suplimentare, dacă acestea sunt necesare.

Funcțiile în cadrul Stației de salvatori

Comandant Stație	1	angajați pentru conducere și administrativ 1 p
Șef gardă	4	angajați în serviciul de gardă 24 p
Comandant echipă	4	
Salvator	16	
Total 25 angajați		

Garda unei *Stații* de salvatori este dimensionată pentru asigurarea unei singure curse operative, fiind constituită din un singur *echipaj tip 1* cu o autospecială din dotare (capacitate medie/mare cu tracțiune integrală), complet și autosuficient, destinat realizării misiunilor de prim răspuns.

Această organizare asigură respectarea efectivului minim necesar pe autospecială (minim 5 persoane, șeful gărzii suplinește echipajul la necesitate), concentrarea resurselor umane și tehnice într-un dispozitiv unic (indispensabil) și menținerea capacității de intervenție a stației în limitele competențelor stabilite.

4.5.4. Structura Detașamentului special

Structura propusă pentru *Detașamentul special* se bazează pe echipe indispensabile pentru necesitatea asigurării unui răspuns integrat, multidimensional și permanent operațional la situații de urgență cu caracter complex, extins sau prelungit.

Detașamentul special va fi compatibil cu cerințele operaționale ale Mecanismului de Protecție Civilă al Uniunii Europene, astfel încât să poată onora angajamentele internaționale asumate de stat, inclusiv participarea la misiuni externe, exerciții și mobilizări rapide.

În ansamblu, această structură complexă reflectă necesitatea unor unități tactice autonome, bine echipate și specializate, capabile să răspundă simultan atât nevoilor interne ale IGSU, cât și obligațiilor internaționale, asigurând un nivel înalt de eficiență, siguranță și profesionalism în toate tipurile de intervenții.

Detașamentul special va include capabilități operaționale distincte pentru:

- răspuns simultan la misiuni de rutină și misiuni complexe;
- intervenții specializate pe apă și subacvatică, în inundații și la riscuri CRN;
- capacitate completă de suport, organizare a taberelor de câmp și suport logistic;
- operare modulară SAR conform standardelor INSARAG;
- interoperabilitate cu module din alte state, formate conform cerințelor Mecanismului PC al UE;
- capacitatea de mobilizare rapidă pentru misiuni internaționale.

Structura detașamentului special va permite participare la:

- misiuni internaționale în cadrul UE și ONU (INSARAG);
- exerciții, mobilizări rapide (MODEX, EUCPT), schimburi de experți;
- activarea ca modul sau echipă specializată, care dispune de personal pentru autosuficiență operativă și rotație.

În plus, fiecare dintre cele trei *Detașamente speciale* are o specializare dominantă, conform riscurilor regionale și necesităților naționale.

Detașamentul special (zona centru) – orientat prioritar spre căutare-salvare în medii urbane, prăbușiri structurale, operațiuni tehnice complexe și standarde INSARAG.

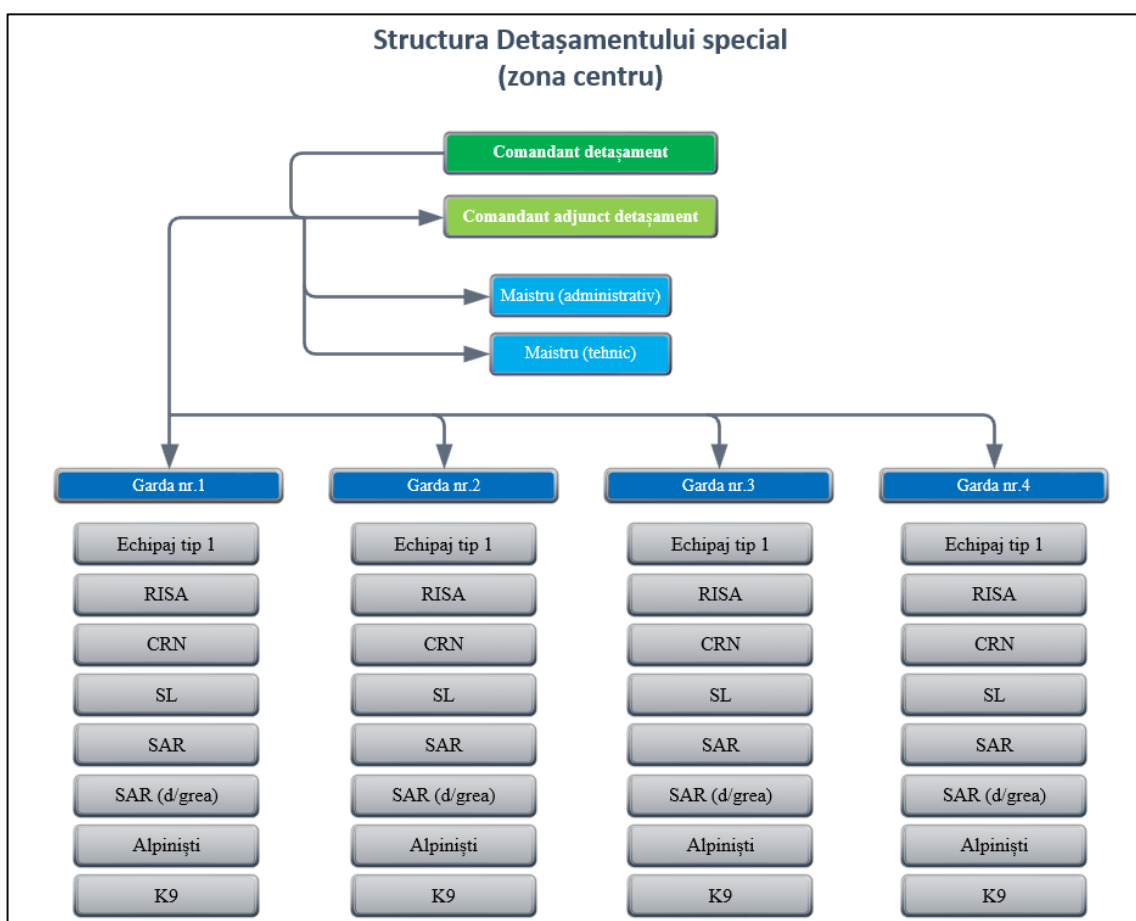
Detașamentul special (zona nord) este axat pe identificarea, monitorizarea și intervenția în situații cu risc chimic, radiologic și nuclear, decontaminare, investigare tehnică și suport în incidente tehnologice.

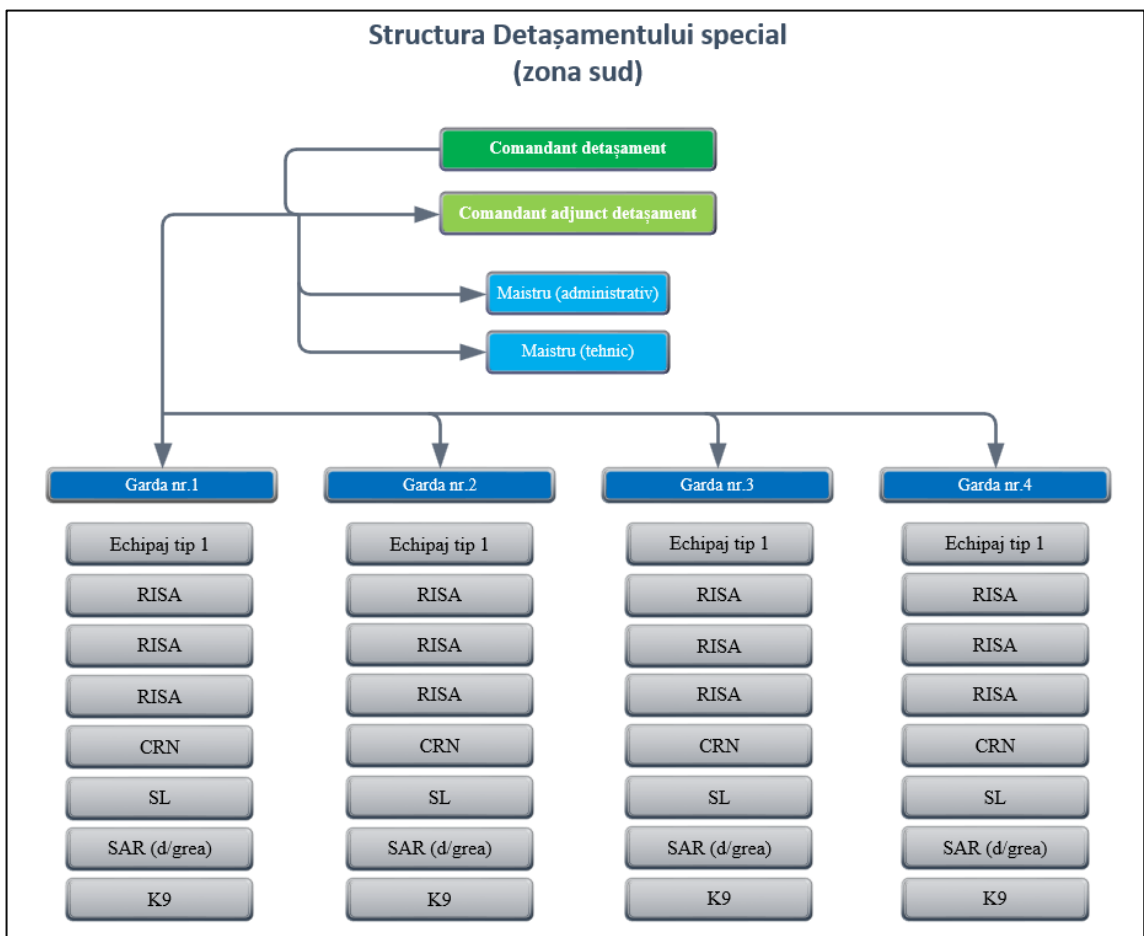
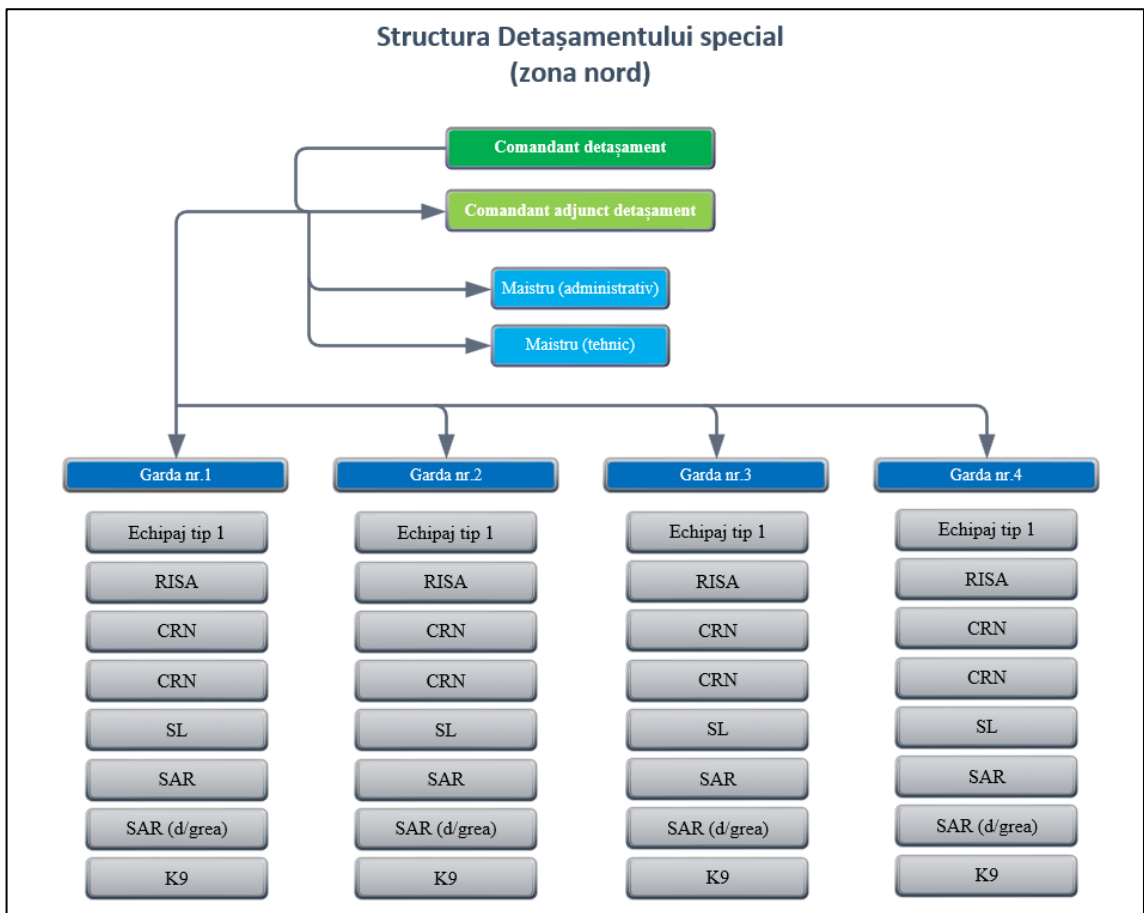
Detașamentul special (zona sud) – specializat în operațiuni pe apă, intervenții subacvatice, evacuări în zone inundate, managementul barajelor temporare și salvări în medii hidrologice, etc.

Prin această arhitectură, cele trei *Detășamente speciale* formează un pilon strategic național, capabil să susțină răspunsul în situații de urgență majore, să compenseze rapid deficitul de resurse la nivel regional și să ofere Republicii Moldova o capacitate modernizată, interoperabilă și orientată spre standardele internaționale de protecție civilă.

Funcțiile în cadrul Detășamentelor speciale

Comandant Detășament	1	angajați pentru conducere și administrativ 4 p
Comandant adjunct	1	
Maistru tehnic	2	
Șef gardă	4	angajați în serviciul de gardă 168 p
Comandant echipă	28	
Salvator	124	
Suport logistic și asigurare intervenții	12	
Total 172 angajați		

5. Echipaje de Prim Ajutor

În vederea consolidării capacității de prim răspuns medical în situații de urgență, conceptul propune constituirea a câte unui echipaj de prim ajutor (*în continuare – EPA*) în cadrul fiecărui *Detașament* și *Detașament municipal*, ca parte integrantă a sistemului de intervenție al IGSU.

Fiecare EPA va fi compus din doi paramedici și un conducător auto, fiind dotat cu o ambulanță de tip B1, echipată conform standardelor naționale și bunelor practici europene pentru acordarea primului ajutor calificat și suportului vital de bază.

EPA vor fi formate din salvatori aflați în serviciul de gardă, care dețin calificarea de paramedic, desemnați prin rotație, fără a crea funcții suplimentare dedicate. Această abordare asigură utilizarea eficientă a resurselor umane existente, menținerea competențelor practice ale personalului și flexibilitate operațională, în funcție de volumul intervențiilor și prioritățile operative.

EPA vor interveni ca prim răspuns medical până la preluarea cazului de către serviciile medicale specializate, în special în situații cu risc vital iminent, accidente rutiere, incendii, calamități și alte evenimente cu victime.

Implementarea EPA la nivelul fiecărui detașament va contribui la reducerea timpului de răspuns medical, creșterea șanselor de supraviețuire ale victimelor și integrarea eficientă a componentelor de salvare și prim ajutor în cadrul aceleiași subunități, în conformitate cu practicile europene în domeniul intervențiilor de urgență.

Tip subunitate	Cantitate	EPA (3 pers.)	Total EPA în 4 ture
Detașamente municipale	16	16	160
Detașamente	29	29	
Total		45	

Total salvatori: 480

6. Norme de dotare

6.1. Dotarea angajaților

Echiparea standardizată a salvatorilor reprezintă un element esențial pentru creșterea siguranței personalului, eficienței intervențiilor și interoperabilității la nivel național. Se propune implementarea unui set unic de echipamente individuale de protecție pentru toți salvatorii, indiferent de subunitate, specializare sau zonă de intervenție, asigurând aceleași niveluri de protecție, confort și compatibilitate tehnică.

Pentru lucrările de lichidare a incendiilor, echiparea standard va include costume de protecție structurală pentru incendii după standardele Europene, realizate din materiale ignifuge și termoizolante, rezistente la temperaturi ridicate, flacără directă și agenți chimici uzuali. Acestea vor fi completate cu cască de protecție pentru incendii, cizme și mănuși certificate. La fel, uniformizarea aparatelor de respirat cu aer comprimat (*în continuare - AAC*), standardizat ca tip și

caracteristici tehnice, pentru a permite utilizarea interschimbabilă a buteliilor, măștilor și accesoriilor în cadrul tuturor subunităților.

Pentru incendiile de vegetație și forestiere, se propune dotarea salvatorilor cu costume ușoare dedicate, ignifuge, cu greutate redusă și ventilație sporită, adaptate efortului fizic intens și temperaturilor ambientale ridicate. Aceste costume vor oferi protecție la flacără, radiație termică și particule fierbinți, fără a limita mobilitatea salvatorilor. Dotarea cu respiratoare ușoare cu cartușe filtrante. Și în acest caz, se va menține utilizarea aceluiași tipuri de căști, bocanci și mănuși, pentru a evita diversitatea logistică și confuziile operaționale.

Un principiu-cheie al conceptului este uniformitatea echipamentelor de protecție, inclusiv a aparatelor cu aer comprimat, indiferent de tipul intervenției.

Această abordare permite:

- instruire unitară a personalului;
- reducerea costurilor de mentenanță și stocare;
- creșterea siguranței prin familiaritate operațională;
- interoperabilitate în misiuni complexe sau intervenții interraionale.

Echipamente de comunicație individuale. Fiecare salvator dotat cu terminal radio portabil (în standard TETRA) și cu garnituri montate la cască și masca AAC-ului. La fel fiecare șef de gardă și comandant de echipaj va fi echipat obligatoriu cu cameră individuală montată pe cască de tipul „body-cam”, similar folosite de membrii echipajelor de poliție. Acestea pot fi folosite atât pentru o protecție juridică a salvatorilor, precum și evaluarea intervenției.

Totodată, se propune evidențierea clară a rolurilor de comandă în teren prin cod cromatic al căștilor de protecție:

- șefii de gardă vor purta cască roșie, fiind ușor identificați ca responsabili de conducerea intervenției;
- comandanții de echipă vor purta căști de culoare orange, pentru coordonarea tactică a echipajelor;
- personalul executant va utiliza căști de culoare standard (galben sau alb).

Această diferențiere vizuală facilitează comanda și controlul în condiții de vizibilitate redusă, zgomot intens sau intervenții cu efective numeroase, contribuind direct la reducerea riscurilor și la creșterea disciplinei operaționale.

6.2. Dotarea autospeciilor

Standardizarea dotării autospeciilor de intervenție constituie un alt palier privind modernizarea capacității operative a IGSU, având drept scop creșterea eficienței intervențiilor, reducerea timpilor de reacție și asigurarea interoperabilității tehnice între subunități. Se propune organizarea și dotarea autospeciilor pe categorii funcționale clar definite, fiecare autospecială fiind echipată conform unui set standard minim obligatoriu, în funcție de tipul de risc gestionat.

Pentru autospeciile de stingere a incendiilor, dotate standard și unitar, cu echipamente de lucru cu apă și spumă (țevi, furtunuri, racorduri, distribuitoare, etc.), echipamente pentru ventilare mecanică, iluminare portabilă, termoviziune, echipament de descarcerare și mijloace de salvare de la înălțime. Configurația (amplasarea fizică în compartimentele autospecialii) va fi identică la nivel național pentru aceeași categorie de autospecială, permițând utilizarea imediată a echipamentelor de către orice echipaj, indiferent de proveniență.

Pentru autospeciile de descarcerare, se va asigura o dotare standardizată cu echipamente hidraulice și electro-hidraulice de tăiere, forțare și ridicare, stabilizare a vehiculelor, truse de prim ajutor calificat și imobilizare, precum și echipamente de protecție specifice. Standardizarea va include atât tipurile de echipamente, cât și poziționarea acestora în compartimentele autospecialii, pentru a reduce timpii de acces și a crește siguranța personalului.

În cazul autospeciilor pentru intervenții CRN (chimic, radiologic, nuclear), dotarea va fi structurată conform scenariilor de risc, incluzând aparate de detecție și identificare a substanțelor periculoase, echipamente de protecție de nivel ridicat, sisteme de decontaminare, truse de prelevare probe și mijloace de izolare a zonei. Aceste autospeciale vor fi configurate modular, pentru a putea fi adaptate rapid diferitelor tipuri de evenimente CRN.

Un element transversal obligatoriu pentru toate categoriile de autospeciale îl reprezintă integrarea tehnologiilor digitale de comandă și control. Fiecare autospecială va fi dotată cu terminal mobil de date (TMD) instalat permanent, conectat securizat la sistemul informațional al IGSU și SIA al SNUAU 112. Prin intermediul acestuia, echipajele vor putea:

- primi automat misiunea, datele de localizare și tipul evenimentului;
- vizualiza rutele optime și informațiile operaționale relevante;
- transmite în timp real statusul intervenției și solicitările de resurse suplimentare;
- recepționa actualizări și ordine operative pe parcursul misiunii;
- accesa documentele de pregătire a intervenției (planuri/fișe operative).

Terminalele vor fi integrate cu sistemele de localizare GPS, comunicații radio (obligatoriu cu stații mobile cu opțiunea de repetoare) și, unde este posibil, cu sistemele de management al parcului auto și camerele de bord, asigurând o imagine operațională comună la nivelul centrelor de coordonare. Această abordare reduce dependența de comunicațiile verbale, minimizează erorile de transmitere a informațiilor și permite o coordonare mai eficientă a resurselor în teren.

Prin standardizarea dotării autospecialelor, inclusiv a componentelor digitale, se creează premisele unei intervenții unitare, rapide și sigure, în care personalul și tehnica funcționează integrat, conform aceluiași proceduri și standarde, indiferent de locație sau amploarea situației de urgență.

6.3. Instruirea angajaților

Sistemul de instruire al personalului IGSU va fi conceput ca un mecanism continuu, modular și orientat pe competențe, structurat pe funcții de execuție și de comandă, pe niveluri operațional și strategic, și corelat direct cu prioritățile de intervenție 1, 2 și 3, precum și cu cerințele specifice participării la misiuni internaționale de răspuns la dezastre.

Pentru funcțiile de execuție, instruirea va avea la bază competențele necesare gestionării intervențiilor din prioritatea 1, cu accent pe salvarea vieții în incendii, descarcerări, căutare-salvare urbană și acordarea primului ajutor calificat. Aceste module vor include utilizarea echipamentelor standardizate, lucrul în medii ostile, siguranța personală și disciplina operațională. În completare, personalul va fi instruit progresiv pentru prioritățile 2 și 3, respectiv limitarea efectelor, stabilizarea situației și refacerea capacității de intervenție.

În cazul salvatorilor selectați pentru misiuni internaționale, instruirea va fi extinsă prin module dedicate privind lucrul în medii multinaționale, adaptarea la standarde și proceduri internaționale, autonomie logistică și reziliență fizică și psihologică pe durate îndelungate de misiune.

Pentru funcțiile de comandă la nivel operațional (șefi de gardă, comandanți de echipaj, ofițeri de intervenție, inclusiv conducerea și manevrarea autospecialelor), instruirea va fi axată pe conducerea tactică a intervențiilor, evaluarea riscurilor, alocarea resurselor și coordonarea echipajelor, în special pentru evenimente din prioritatea 1 și situații complexe cu evoluție rapidă. Componenta internațională va include instruire privind structurile de comandă și control utilizate în misiuni externe, proceduri de raportare, interoperabilitate cu echipe străine și aplicarea sistemelor standardizate de management al intervenției (ex. concepte INSARAG, UE). Exercițiile vor fi desfășurate inclusiv în format multinațional sau prin simulări avansate.

La nivel strategic, instruirea va viza personalul de conducere superioară, fiind orientată spre planificare operațională, managementul situațiilor de urgență de amploare, coordonare interinstituțională și utilizarea instrumentelor digitale de suport decizional. În context internațional, pregătirea strategică va acoperi mecanismele de asistență și cooperare internațională, procedurile de solicitare și oferire de ajutor extern, coordonarea echipelor naționale dislocate peste hotare și integrarea acestora în arhitecturi de comandă internaționale.

Un element distinct al conceptului îl reprezintă crearea unui nucleu de personal calificat și certificat pentru misiuni internaționale, selectat din toate categoriile de funcții. Acest personal va urma programe de instruire avansată, evaluări periodice și exerciții de mentinere a capacității, fiind pregătit să intervină rapid în sprijinul altor state sau în cadrul mecanismelor internaționale de protecție civilă, fără a afecta capacitatea operațională națională.

În ansamblu, acest sistem de instruire urmărește coerența între pregătirea națională și cea internațională, astfel încât experiența dobândită în misiuni externe să fie valorificată înapoi în sistem, prin actualizarea procedurilor, instruirea colegilor și creșterea nivelului general de profesionalizare al IGSU.

6.4. Procesul de testare a comandanților de intervenție (șefi gardă)

Procesul de testare a comandanților de intervenție (șefi gardă) este conceput ca un mecanism standardizat, transparent și periodic, având drept scop confirmarea competențelor profesionale, decizionale și de leadership necesare conducerii intervențiilor în situații de urgență, precum și o necesitate în procesul de avansare.

În concept este analizat și propus modelul estonian, care pune accent pe competență demonstrată, nu doar pe vechime sau funcție, și pe separarea clară între instruire, evaluare și exercitarea dreptului de comandă.

Procesul de testare prevede parcurgerea următorilor pași:

a) Eligibilitate și calificare

Pentru a participa la procesul de testare și calificare, candidatul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

- deținerea unei funcții operative eligibile;
- experiență minimă documentată în intervenții reale;
- absolvirea programelor de instruire obligatorii pentru nivelul de comandă vizat;
- aviz psihologic și medical valabil.

b) Evaluarea teoretică

Evaluarea teoretică are rolul de a verifica cunoașterea cadrului normativ, și procedural și include:

- test scris standardizat (grilă și răspunsuri deschise);
- studii de caz operaționale;
- analiză decizională pe scenarii tip (incendii complexe, accidente rutiere majore, CBRN, situații multi-victimă, etc.).

Accentul este pus pe raționamentul operațional, aplicarea procedurilor și respectarea principiilor de siguranță a personalului.

c) Evaluarea practică – scenarii simulate

Componenta centrală a modelului estonian este evaluarea practică în condiții simulate, realizată în centre specializate de instruire:

- simulări tactice pe teren sau în medii controlate;
- exerciții „table top” și asistate digital;
- scenarii cu evoluție dinamică și informații incomplete.

Angajatul este evaluat pe:

- capacitatea de evaluare a riscurilor;
- stabilirea obiectivelor de intervenție;
- organizarea echipajelor și resurselor;
- comunicare și coordonare interinstituțională;
- adaptarea deciziilor la evoluția situației.

d) Evaluarea competențelor non-tehnice

Un element distinctiv al modelului estonian este evaluarea abilităților non-tehnice (soft skills), considerate esențiale pentru comandanți:

- leadership și autoritate funcțională;
- comunicare sub presiune;
- managementul stresului;
- lucrul în echipă și coordonarea personalului;
- respectarea culturii de siguranță.

Această evaluare este realizată prin observație directă, interviuri structurate și feedback din partea evaluatorilor.

7. Dimensionarea teritorială a subunităților de salvatori

7.1. Criterii de dimensionare

Dimensionarea teritorială a subunităților de salvatori se bazează pe un set de criterii operaționale și demografice esențiale, care permit configurarea unei structuri de răspuns eficiente, proporționale riscurilor și adaptate particularităților naționale și regionale. Dimensionarea se axează pe trei piloni fundamentali:

1) Timpul de răspuns - indicator operațional principal

Timpul de răspuns reprezintă criteriul central în stabilirea amplasării și capacității subunităților de pompieri, fiind determinant pentru eficiența intervenției și reducerea pierderilor umane și materiale. Modelarea rețelei de subunități se face pe baza analizelor de accesibilitate și urmărește:

- asigurarea unui timp optim de răspuns în zonele dens populate și în localitățile cu vulnerabilitate ridicată;
- minimizarea timpilor de mobilizare și deplasare prin amplasarea strategică a subunităților;
- crearea unei structuri teritoriale care să garanteze o acoperire uniformă și să prevină apariția zonelor neacoperite, cu acces dificil sau timp de răspuns excesiv.

Timp mediu de răspuns de 15 minute constituie un obiectiv național corelat cu tendințele și recomandările internaționale privind intervenția la situații de urgență. În practică, acest prag reprezintă limita maximă acceptată pentru ca o intervenție de bază să rămână eficientă, în special în zonele rurale sau cu acces dificil.

Totuși, pentru misiunile critice care implică salvarea vieții, cum este evacuarea persoanelor din locuințe incendiate, necesitatea unui timp de răspuns este mult mai strictă.

Unul din exemplele aduse din analizele operaționale, precum și statisticile utilizate în numeroase state europene, arată că, intervalul optim de salvare a persoanelor din incendiu este de aproximativ 8 – 11 minute de la declanșarea evenimentului. După 10 – 12 minute, condițiile din interiorul locuințelor afectate (temperaturi înalte, fum dens, scăderea oxigenului) devin critice, reducând drastic șansele de supraviețuire.

Un alt exemplu îl reprezintă intervențiile la accidentele rutiere, în special cele soldate cu incendii sau cu persoane încarcerate. Aceste tipuri de misiuni sunt extrem de sensibile la timp, deoarece agravarea stării victimelor crește exponențial cu fiecare minut de întârziere.

În majoritatea statelor europene, analiza statistică arată că:

- primele 10 minute după impact, cunoscute ca decisive (critice) pentru supraviețuirea persoanelor rănite grav;
- riscul de deces crește cu aproximativ 3 – 4% pentru fiecare minut de întârziere a echipajelor de intervenție;
- în special în cazurile de blocare a căilor respiratorii, hemoragii masive sau traumatisme severe, intervenția în sub 12 minute este considerată standard pentru salvarea vieții.

În situația în care un accident rutier este urmat de incendierea vehiculului:

- flacăra deschisă se poate dezvolta complet în 3 – 5 minute, în funcție de combustibil, încărcătură și impact.
- temperaturile din interior pot atinge 600–800°C în mai puțin de 8 minute, făcând imposibilă supraviețuirea persoanelor blocate.

Primul răspuns la un accident cu incendiu trebuie să se producă în 8 – 10 minute, pentru a permite:

- stingerea rapidă a focarului;
- extragerea victimelor;
- după caz, acordarea primului ajutor calificat până la sosirea ambulanței.

În acest context, obiectivul național de 15 minute timp mediu de răspuns reflectă un compromis strategic:

- permite acoperirea uniformă a teritoriului, inclusiv în localitățile îndepărtate;
- iar pentru zonele urbane și municipii se urmărește menținerea unui timp semnificativ mai scurt, în linie cu practicile UE, unde salvarea victimelor depinde critic de intervenția în primele 10 – 11 minute.

Astfel, dimensionarea subunităților IGSU va lua în calcul atât obiectivul general de 15 minute, cât și necesitatea unor timpi de răspuns mult mai mici în zone dens populate, unde riscul este mai ridicat și unde pot fi salvate vieți prin intervenție rapidă.

2) Densitatea populației ca determinant al capacității de intervenție

Densitatea populației constituie un criteriu demografic major, având impact direct asupra încărcării operaționale și necesarului de resurse (numărul de echipe). Subunitățile vor fi dimensionate proporțional cu populația deservită, ținând cont de dinamica urbană și de zonele cu aflux sezonier de persoane.

Pentru municipiile Chișinău și Bălți, ca zone urbane majore cu risc ridicat și densitate semnificativă, se stabilește un indicator orientativ de o subunitate sau o capacitate optimă, echivalentă la fiecare 20 000 de locuitori.

Acest indicator este argumentat atât prin necesitățile actuale de intervenție, cât și prin practica existentă în alte state membre ale Uniunii Europene.

În centrele urbane, numărul intervențiilor crește proporțional cu densitatea populației: incendii, accidente rutiere, situații medicale, incidente tehnogene, colaps structural, riscuri sociale, etc.

Analizele europene (Germania, Franța, Olanda, Belgia) arată că în localitățile cu densitate mare, într-o zonă cu 20 000 de locuitori generează, în medie, 700 – 1500 intervenții anual, la fel și în R. Moldova.

Prin urmare, raportul de 20 000 locuitori nu este arbitrar, ci derivă din capacitatea reală a unei subunități de a prelua un flux rezonabil de intervenții fără supraîncărcare echipelor.

3) Riscurile la nivel național și regional

Dimensionarea rețelei naționale și regionale de subunități de pompieri se face în mod integrat cu harta riscurilor, care include hazarde naturale, tehnologice, hidrologice, urbane și de infrastructură. Această hartă constituie instrumentul principal de fundamentare a deciziilor de:

- amplasare a noilor subunități;
- reconfigurare și modernizare a celor existente;
- stabilirea capacităților minime pentru fiecare zonă administrativ-teritorială.

Analiza se realizează prin suprapunerea riscurilor cu distribuția populației, rețeaua rutieră, distanțele de intervenție și indicatorii statistici ai misiunilor anterioare, rezultând o hartă operațională care evidențiază zonele critice și necesarul real de subunități.

7.2. Metode abordate

O metodă abordată pentru dimensionarea subunităților, este calculul după timpul de răspuns pentru fiecare localitate, să nu depășească 15 minute, luând în considerație timpul recepționării apelului, alarmării subunității și deplasării cu viteza medie de 50 km/oră. Astfel timpul de deplasare a echipajului nu trebuie să depășească 10 min.

Pentru aceasta modelul de analiză cluster, care prevede:

- Algoritm de clusterizare bazată pe rază.
- Se selectează o localitate-nucleu.
- Se calculează distanța dintre localitatea-nucleu și celelalte.
- Toate localitățile aflate la $\leq 8,33$ km sunt grupate în același cluster.
- Localitățile din cluster sunt eliminate din lista de procesare.
- Procesul se repetă până la epuizarea localităților.

Însă, această metodă generează o structură supradimensionată de subunități (cel puțin 187 subunități) care nu este cost-eficientă. În special în mediul rural, localitățile sunt dispersate, cu densitate redusă a populației și volum scăzut de intervenții. Limitarea unei subunități la o rază atât de mică determină crearea unui număr nejustificat de mare de puncte de intervenție, care implică investiții semnificative în infrastructură, resurse umane, tehnică și mentenanță.

Costurile operaționale și de personal cresc exponențial, în timp ce beneficiul real (reducerea timpului de răspuns) este relativ scăzut sau chiar marginal în raport

cu investițiile. Metoda nu ține cont de analiza cost-beneficiu, de volumul riscurilor, de frecvența intervențiilor și de capacitatea de redistribuire a echipajelor în situații multiple. Astfel, dimensionarea obținută prin această procedură devine nerelevantă din punct de vedere economic și operațional, conducând la utilizarea ineficientă a bugetului public și la o structură greu de susținut pe termen lung.

O altă metodă analizată este calculul realizat conform prevederilor Hotărârea Guvernului nr. 908/2014. Aplicarea literală a formulelor prevăzute de acest act normativ, prin efectuarea calcului separat pentru fiecare localitate, generează un rezultat nerealist, respectiv la necesitatea a 653 de autospeciale de bază destinate stingerii incendiilor, aflate simultan în serviciul de gardă, în regim permanent 24/7. Conform acestui model, fiecărei autospeciale îi este atribuit un echipaj format din 5 salvatori, organizați în 4 ture de serviciu, ceea ce ar conduce la un efectiv de peste 13 000 de angajați doar pentru serviciul de gardă.

Un asemenea rezultat este evident nerelevant și nefezabil, deoarece nu reflectă realitățile teritoriale, demografice și operaționale ale Republicii Moldova. Metoda nu ține cont de dispersia geografică a localităților, de frecvența reală a intervențiilor, de posibilitatea partajării resurselor între mai multe localități, nici de principiile moderne de management al riscurilor și optimizare a resurselor. În plus, costurile generate de întreținerea unei asemenea infrastructuri – salarii, logistică, mentenanță, combustibil, instruire – ar depăși cu mult capacitatea bugetară a statului, fără o creștere proporțională a beneficiilor operaționale.

Prin urmare, metoda conduce la o supraestimare masivă a necesarului de forțe și mijloace, fiind lipsită de eficiență financiară, nealinată la bunele practici europene și nepotrivită pentru o dimensionare realistă și sustenabilă a subunităților de salvatori.

Pentru a obține o dimensionare echilibrată și sustenabilă a rețelei de intervenție, a fost efectuată o analiză separată, manual, pentru fiecare raion, ținând cont atât de modernizarea subunităților existente, cât și de necesitatea creării unor subdiviziuni noi acolo unde acoperirea actuală este insuficientă. Abordarea a avut la bază obiectivul asigurării unui timp mediu de răspuns de aproximativ 15 minute în mediul rural, luând în calcul particularitățile geografice, accesibilitatea rutieră, distribuția populației și frecvența intervențiilor.

În acest context, prezentul concept propune soluții pentru dezvoltarea celor 62 subunități existente cu echipaje standardizate și dislocarea a mai multor subunități mici în raze micșorate, pe principiul „două sau trei subunități mici amplasate în zone diferite, în locul unei subunități care include mai multe echipaje adunate într-un singur loc”.

Astfel, pentru asigurarea unui timp mediu de răspuns de 15 minute și asigurarea rațională și operativă a misiunilor conform priorităților descrise, sunt necesare **93** de subunități cu echipe standardizate. Aceasta include suplinirea (modificarea și modernizarea) celor 62 subunități existente și crearea a 31 subunități de salvatori noi, după cum urmează:

Tip subunitate	Cantitate	Șefi gardă	Echipaj tip 1 (5 pers.)	Echipaj tip 2 (4 pers.)	Echipaj tip 3 (3 pers.)
Detășamente municipale	16	16	32	32	16
Detășamente	29	29	29	29	29
Stații	48	48	48		
Total	93	93	109	61	45
Total 4 ture		372	436	244	180
Detășamente speciale					
	Conducerea	Maiștri	Serviciul de gardă		
Zona Nord	2	2	168		
Zona Sud	2	2	168		
Zona Centru	2	2	168		
Total	6	6	504		

Total în serviciul de gardă organizați în 4 ture	4572
Total Maiștri tehnici	67
Conducerea subunităților	115
Salvatori în cadrul EPA	480

Modelul propus este unul flexibil și realist, întrucât nu se limitează la o acoperire strict locală, ci integrează și principiul redistribuirii resurselor între raioane atunci când situația o impune. Astfel, subunitățile sunt planificate să funcționeze ca o rețea interoperabilă, capabilă să compenseze temporar eventualele supraîncărcări, lipsuri de capacitate sau situații cu multiple intervenții simultane. Această abordare permite optimizarea costurilor, utilizarea eficientă a resurselor și asigurarea unui nivel adecvat de protecție pentru populație, fără a genera supradimensionări sau investiții nejustificate.

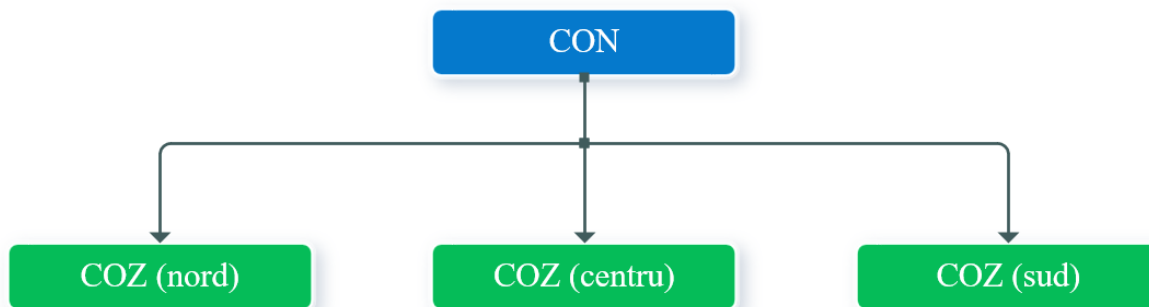
8. Conducere, coordonare și suport

Prezentul concept evidențiază necesitatea a 93 de subunități de salvatori, care să includă un număr de 4572 de funcții operative, pentru a ajunge la parametrii propuși la nivel național, iar pentru aceasta se prevede reorganizarea Inspectoratului atât la nivel central cât și regional.

Crearea unui *Centru Operațional Național (CON)* și a *Centrelor Operaționale Zonale (COZ nord, centru și sud)* este esențială pentru asigurarea unui management operațional eficient și coordonat al întregii rețele de subunități IGSU, permițând monitorizarea, planificarea și prioritizarea misiunilor la nivel național și regional. Aceste structuri vor asigura suportul decizional și evaluarea riscurilor, optimizând alocarea resurselor în situații de urgență.

CON - reprezintă structura centrală a sistemului național de răspuns la urgențe, având responsabilitatea de a gestiona și coordona misiunile la nivel național. În cadrul funcțiunilor sale, *CON* exercită management strategic, pregătirea, evaluarea și dezvoltarea capacităților IGSU.

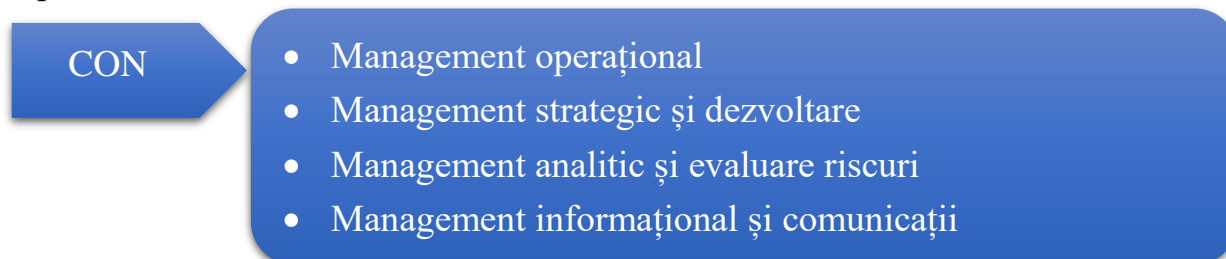
Organigrama generală

8.1. Note conceptuale privind Centrul Operațional Național

Centrul Operațional Național (*în continuare* - CON) reprezintă nucleul decizional și de coordonare al sistemului național de răspuns la situații de urgență, având misiunea de a asigura managementul integrat al intervențiilor, continuitatea conducerii și coerența acțiunilor la nivel național. CON nu este o structură de execuție în teren, ci o structură de comandă, control și analiză, orientată exclusiv pe luarea deciziilor fundamentate și coordonarea nivelurilor inferioare.

CON este conceput ca o structură bazată pe funcții generale de management, după cum urmează:

Această abordare funcțională asigură claritate organizațională, elimină suprapunerile de competențe și permite adaptarea rapidă a structurii la evoluția riscurilor și a mediului operațional, fără modificări structurale majore.

În arhitectura conceptuală propusă, CON este distinct și separat de structurile de logistică, achiziții, mentenanță și comunicare publică.

Această separare este esențială pentru:

- menținerea concentrării CON pe decizie și coordonare,
- evitarea supraîncărcării cu funcții administrative,
- creșterea vitezei și calității procesului decizional.

Logistica și comunicarea publică funcționează ca structuri de suport, interacționând cu CON prin mecanisme instituționale, fără a afecta lanțul decizional operațional.

8.1.1. Descrierea funcțiilor generale CON

- a) Funcția de Management operațional – coordonare națională, asigură:
- ✓ monitorizarea permanentă a situației operative la nivel național;
 - ✓ coordonarea activității centrelor operaționale zonale (*în continuare* - COZ);
 - ✓ prioritizarea intervențiilor și gestionarea situațiilor simultane;
 - ✓ menținerea continuității conducerii în situații de criză majoră.

Această funcție garantează unitatea de comandă și control și permite reacția coordonată la evenimente cu impact extins.

b) Funcții de *management strategic și dezvoltare*, având rolul de a:

- ✓ elabora concepte, regulamente, proceduri operaționale și alte acte normative;
- ✓ planifica dezvoltarea capacităților de răspuns;
- ✓ fundamenta decizii pe termen mediu și lung;
- ✓ asigura alinierea sistemului național la bunele practici europene și internaționale.

Această funcție transformă CON dintr-un centru exclusiv reactiv într-un instrument activ de dezvoltare instituțională.

c) Funcția *Management analitic și evaluare a riscurilor* include:

- ✓ analiza datelor operaționale provenite din teritoriu;
- ✓ evaluarea riscurilor actuale și emergente;
- ✓ identificarea tendințelor și vulnerabilităților sistemice;
- ✓ analiza post-eveniment și formularea lecțiilor învățate.

Prin această funcție, CON susține trecerea de la un model predominant reactiv la unul proactiv și predictiv.

d) Funcția *Management informațional și comunicații operaționale* vizează:

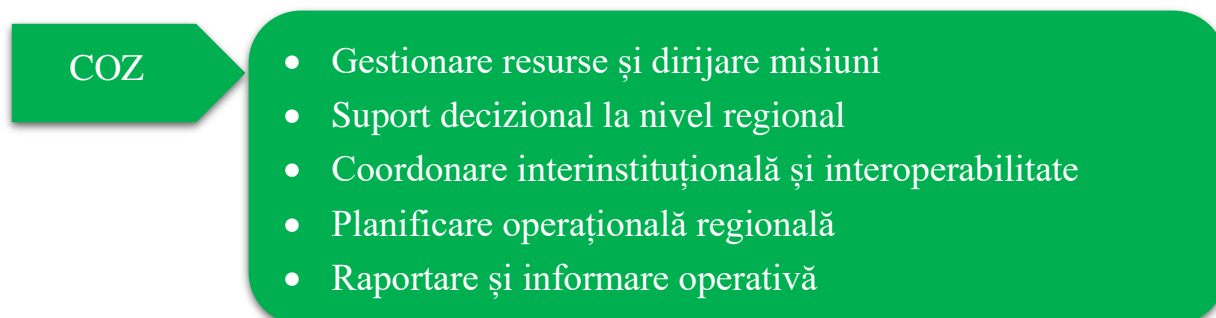
- ✓ organizarea și controlul fluxului informațional operațional;
- ✓ integrarea și interoperabilitatea sistemelor informaționale;
- ✓ schimbul de date în timp real cu COZ și alte structuri relevante;
- ✓ asigurarea calității, coerenței și securității informației.

Această funcție este orientată exclusiv pe comunicațiile operaționale interne, nu pe comunicarea publică sau relația cu mass-media.

8.2. Note conceptuale privind Centrele Operaționale Zonale

Centrele Operaționale Zonale (COZ) reprezintă nivelul regional de management operațional al sistemului național de răspuns la situații de urgență, asigurând legătura funcțională dintre Centrul Operațional Național (CON) și subunitățile de intervenție din teritoriu.

COZ sunt structuri de organizare, coordonare și suport decizional, orientate spre gestionarea eficientă a intervențiilor la nivel regional, în conformitate cu prioritățile stabilite la nivel național și îndeplinește următoarele funcții generale:

8.2.1. Descrierea funcțiilor generale COZ

a) Gestionarea resurselor și dirijarea misiunilor

COZ au responsabilitatea de a gestiona, la nivel regional, resursele operaționale disponibile și de a dirija desfășurarea misiunilor de intervenție:

- ✓ monitorizarea permanentă a capacității operaționale a subunităților din zonă;
- ✓ redistribuirea forțelor și mijloacelor între subunități, în funcție de evoluția situației operative;
- ✓ coordonarea intervențiilor simultane și a celor cu impact regional;
- ✓ formularea de propuneri către CON pentru suplimentarea resurselor sau activarea sprijinului interzonal.

Această funcție permite optimizarea utilizării resurselor și menținerea continuității răspunsului operațional.

b) Suport decizional la nivel regional

COZ furnizează suport decizional structurat pentru conducerea zonală și pentru CON, prin:

- ✓ colectarea și analiza informațiilor operaționale din teritoriu;
- ✓ elaborarea de scenarii, variante de acțiune și propuneri de decizie;
- ✓ evaluarea impactului operațional al diferitelor opțiuni de răspuns.

Prin această funcție, COZ contribuie la luarea deciziilor rapide și fundamentate, adaptate specificului regional.

c) Coordonare interinstituțională și interoperabilitate

COZ asigură coordonarea operativă, la nivel regional, cu:

- autoritățile administrației publice locale;
- alte structuri de intervenție și servicii publice;
- entități relevante implicate în gestionarea situațiilor de urgență.

Această funcție urmărește:

- ✓ asigurarea interoperabilității operaționale;
- ✓ evitarea suprapunerilor de atribuții;
- ✓ sincronizarea acțiunilor în situații de urgență complexe.

COZ devin astfel platforme regionale de cooperare operațională.

d) Planificare operațională regională

COZ elaborează și actualizează planuri operaționale regionale, având în vedere:

- riscurile specifice zonei;
- capacitățile subunităților din subordine;
- lecțiile învățate din intervențiile anterioare.

Planificarea operațională regională contribuie la:

- ✓ creșterea gradului de pregătire;
- ✓ reducerea timpului de reacție;
- ✓ adaptarea intervențiilor la particularitățile teritoriale.

e) *Raportare și informare operativă*

COZ asigură un flux continuu și structurat de raportare operativă către CON, care include:

- ✓ situația intervențiilor în desfășurare;
- ✓ evoluția riscurilor și amenințărilor regionale;
- ✓ capacitatea de răspuns a subunităților.

Totodată, COZ informează operativ subunitățile din zonă cu privire la deciziile și directivele primite, asigurând coerența și unitatea acțiunilor.

8.3. Componenta CON și COZ

Statele de personal propuse pentru CON și COZ-uri sunt dimensionate pentru a asigura îndeplinirea funcțiilor de management, coordonare, analiză și suport decizional. Numărul definit de funcții reflectă principiul structurii compacte și eficiente, orientate exclusiv spre conducerea operațională și strategică a răspunsului la situații de urgență.

Dimensionarea are la bază volumul real de responsabilități (93 subunități de intervenție, trei regiuni operaționale, intervenții simultane și riscuri complexe), necesitatea asigurării continuității decizionale și a interoperabilității interinstituționale, precum și buna practică europeană în organizarea centrelor de coordonare. Structurile propuse permit funcționarea eficientă în regim normal și scalarea temporară în situații de criză, prin redistribuirea sau detașarea personalului, fără creșteri permanente și nejustificate ale efectivelor. Astfel, pentru structurile menționate se prevăd:

Componentă CON	Nr. funcții
Conducere	2
Management operațional	5
Management strategic și dezvoltare	5
Management analitic și evaluare riscuri	5
Management informațional și comunicații	6
TOTAL CON	23 funcții

Componentă COZ (Nord)	Nr. funcții
Conducere	2
Gestionarea resurselor și dirijarea misiunilor	3
Suport decizional la nivel regional	2
Coordonare interinstituțională și interoperabilitate	2
Planificare operațională regională	2
Raportare și informare operativă	2
TOTAL COZ	13 funcții

Componentă COZ (Centru)	Nr. funcții
Conducere	2
Gestionarea resurselor și dirijarea misiunilor	3
Support decizional la nivel regional	2
Coordonare interinstituțională și interoperabilitate	2
Planificare operațională regională	2
Raportare și informare operativă	2
TOTAL COZ	13 funcții

Componentă COZ (Sud)	Nr. funcții
Conducere	2
Gestionarea resurselor și dirijarea misiunilor	3
Support decizional la nivel regional	2
Coordonare interinstituțională și interoperabilitate	2
Planificare operațională regională	2
Raportare și informare operativă	2
TOTAL COZ	13 funcții

8.4. Gestionarea apelurilor de urgență

Prezentul concept propune organizarea dispecerizării apelurilor de urgență printr-un sistem de *Dispecerate integrate*, organizat la nivel regional, respectiv Dispecerat Integrat Nord, Dispecerat Integrat Centru și Dispecerat Integrat Sud. Acest sistem are ca scop asigurarea gestionării unitare, coordonate și eficiente a solicitărilor de intervenție la nivelul întregului teritoriu al Republicii Moldova.

Dispeceratele integrate au rolul de punct unic de preluare, evaluare și direcționare a apelurilor de urgență, funcționând pe principiul interoperabilității între serviciile de intervenție (salvatori, prim ajutor calificat, ambulanță, poliție și alte structuri competente). Prin această abordare se elimină fragmentarea decizională, se reduce

timpul de reacție și se asigură o alocare optimă a resurselor disponibile, indiferent de apartenența administrativă a subunităților. Este de menționat, că IGSU permanent a optat pentru implementarea din start a modelului nr. 5 cu aflarea fizică a tuturor serviciilor de urgență într-o încăpăre, datorită eficienței operaționale substanțiale în condițiile, când în aceeași încăpăre, se află fizic atât operatorii Serviciului 112, cât și dispecerii tuturor serviciilor specializate de urgență. Această formulă de operare este extrem de utilă în mod special în cazuri complexe, când este necesară intervenție a două sau mai multe servicii specializate de urgență. Prin implementarea conceptului de „Dispecerat integrat” subdiviziunile MAI au reușit să reducă la modul practic timpul de intervenție pentru astfel de cazuri datorită

contactului direct între operatori („*call-taker*”) și dispeceri („*call-dispatcher*”), însă conceptul dat nu este acceptat de toți participanții ai „lanțului de răspuns la situațiile de urgență”. La fel, conceptul dat va permite implementarea autentică a principiului de „răspuns integrat” („*integrated response concept*”) până la nivelul tactic de execuție.

9. Prevederi de proiectare a subunităților de salvatori

La proiectarea subunităților de salvatori se va ține cont de asigurarea tuturor încăperilor de serviciu necesare, inclusiv boxe pentru autospeciale, spații dedicate personalului, încăperi pentru depozitarea și uscarea echipamentelor, precum și încăperi special amenajate pentru întreținerea, verificarea și repararea utilajelor și accesoriilor din dotare. Organizarea spațiilor va fi realizată astfel încât să permită desfășurarea eficientă a activităților operative, logistice și administrative, să asigure fluxuri funcționale clare pentru personal, autospeciale și echipamente și să respecte cerințele de siguranță, igienă și protecție a muncii, în conformitate cu normele și bunele practici europene.

9.1. Modelul de „subunitate curată”

Modelul de „subunitate curată” (**clean fire station**) definește un model modern de organizare, proiectare și funcționare a subunităților de pompieri și salvatori, orientat prioritar spre reducerea expunerii personalului la substanțe periculoase și cancerigene rezultate în urma intervențiilor la incendii și alte situații de urgență. Acest model are la bază dovezi științifice și bune practici internaționale care demonstrează legătura directă dintre expunerea repetată la fum, funingine și compuși toxici și creșterea riscului de îmbolnăvire profesională în rândul pompierilor.

Implementarea conceptului presupune separarea strictă a spațiilor și funcțiilor în cadrul subunității, prin delimitarea clară a zonelor „murdare” (garaje pentru autospeciale, spații de depozitare a echipamentelor contaminate, zone de spălare și decontaminare) de zonele „curate” (vestiare curate, dormitoare, săli de odihnă, spații administrative și de alimentație). Această separare este susținută de bariere fizice, marcaje funcționale și reguli clare de acces, menite să prevină contaminarea secundară a spațiilor destinate recuperării și activităților zilnice ale personalului.

Un element esențial al subunității curate îl constituie decontaminarea imediată și sistematică a personalului și a echipamentului individual de protecție după fiecare intervenție. Aceasta include realizarea unui „duș operațional” imediat după întoarcerea din misiune, colectarea și spălarea controlată a echipamentelor de protecție individuală în spații sau containere dedicate, precum și depozitarea temporară a echipamentelor contaminate în zone special amenajate, separate de restul fluxurilor funcționale. Scopul acestor măsuri este reducerea expunerii cumulative și a contactului prelungit cu agenți toxici.

Conceptul integrează, de asemenea, circuite funcționale controlate pentru deplasarea personalului, manipularea echipamentelor și circulația autospeciilor,

astfel încât fluxurile „murdare” și „curate” să nu se intersecteze. Aceste circuite sunt completate de sisteme de ventilație mecanică, filtrare a aerului și presiuni diferențiate, care limitează migrarea particulelor toxice și a vaporilor nocivi din zonele contaminate către spațiile curate.

Pe lângă infrastructură și echipamente, subunitatea curată presupune existența unor proceduri operaționale standard și a unei culturi organizaționale orientate spre prevenirea riscurilor profesionale, în care sănătatea personalului este tratată ca o prioritate operațională. Aceasta implică instruirea continuă a pompierilor privind riscurile expunerii cronice, respectarea strictă a regulilor de igienă operațională și asumarea responsabilității la nivel individual și de comandă.

Scopul final al implementării modelului de „subunitate curată” este reducerea riscului de cancer profesional și a altor afecțiuni asociate expunerii la substanțe toxice, creșterea nivelului de protecție a sănătății pe termen lung a personalului operativ și alinierea subunităților IGSU la standardele și recomandările internaționale în domeniul securității și sănătății în muncă, aplicabile serviciilor de pompieri și salvare.

10. Concluzii

Analiza situației curente a capacităților de intervenție ale IGSU evidențiază în mod clar faptul că structura existentă, formată din 62 de subunități operaționale, a fost concepută pentru un context demografic, infrastructural și de risc diferit de cel actual și nu mai poate asigura, în mod uniform și predictibil, respectarea timpilor normativi de răspuns și gestionarea eficientă a situațiilor de urgență complexe sau concomitente. În acest context, modernizarea subunităților existente devine o condiție esențială pentru menținerea capacității de reacție, creșterea siguranței personalului și adaptarea la noile tipuri de riscuri, inclusiv cele generate de schimbările climatice și dezvoltarea urbană necontrolată.

Extinderea rețelei operaționale prin înființarea a 31 de subunități noi este justificată de necesitatea reducerii timpilor de răspuns, în special în zonele rurale și suburbane, precum și de asigurarea unei acoperiri teritoriale echilibrate la nivel național. Această măsură permite redistribuirea rațională a resurselor, crearea unor capacități de intervenție autonome și flexibile și creșterea rezilienței sistemului în situații cu impact major, când sunt necesare intervenții simultane în mai multe raioane.

Realizarea acestui concept este indisolubil legată de consolidarea resursei umane operative. Creșterea numărului de funcții operative de la 1 427 la 4 572 nu reprezintă o extindere administrativă, ci o ajustare necesară la standardele minime de funcționare a subunităților, care să permită asigurarea curselor de intervenție complete, continuitatea serviciului 24/7 și rotația personalului în condiții de siguranță și eficiență operațională. Lipsa acestui necesar de personal generează vulnerabilități critice în capacitatea de răspuns și suprasolicitarea personalului existent.

Totodată, funcționarea eficientă a unui sistem extins și modernizat impune consolidarea capacităților de comandă, control și coordonare. În acest sens,

instituirea și funcționarea structurilor CON, cu un necesar de 23 de funcții, precum și a COZ-urilor, cu un total de 39 de funcții, este indispensabilă pentru asigurarea managementului operațional integrat, suportului decizional în timp real, coordonării interinstituționale și interoperabilității la nivel regional. Aceste structuri constituie elementul cheie pentru transformarea intervenției reactive într-un sistem de management al situațiilor de urgență bazat pe anticipare, planificare și analiză.

În ansamblu, modernizarea celor 62 de subunități existente, înființarea a 31 de subunități noi, creșterea substanțială a efectivelor operative și dezvoltarea structurilor CON și COZ reprezintă un demers strategic coerent și necesar, orientat spre creșterea siguranței populației, alinierea la bunele practici europene și consolidarea capacității statului de a răspunde eficient și coordonat la situații de urgență de amploare.

Notă:

Implementarea conceptului de organizare a intervenției IGSU necesită ajustarea legislației în vigoare și elaborarea regulamentelor de funcționare specifice și a PSO, care să definească clar responsabilitățile, procedurile și fluxurile operaționale ale subunităților de intervenție.

Este de asemenea prevăzut că, pe măsură ce conceptul va fi pus în practică, unele noțiuni și prevederi pot suferi modificări sau adaptări tehnice, în funcție de experiența dobândită, de necesitățile reale ale intervențiilor și de optimizarea resurselor, pentru a asigura un răspuns rapid, eficient și interoperabil în situații de urgență.

La fel, conceptul atrage după sine proiectarea standardizată și dotată maxim după normele UE a subunităților de salvatori cu toate încăperile și comoditățile necesare și specifice fiecărui tip de subunitate.

Abrevieri

AAC – Aparat de respirat cu aer comprimat;
CBRN – Chimic, biologic, radiologic și nuclear;
CON – Centru Operațional Național;
COZ – Centru Operațional Zonal;
CRI – Centrul Republican de Instruire al IGSU;
CRN – Cercetare radiologică și nucleară;
DSE – Direcție situații excepționale;
EPA – Echipaj de prim ajutor;
EUCPT – Echipa de Protecție Civilă a Uniunii Europene (European Union Civil Protection Team);
GPS – sistem de navigație pentru determinarea coordonatelor geografice;
INSARAG – Grupul Internațional Consultativ pentru operațiuni de Căutare-Salvare;
K9 – unitate canină specializată;
MAI – Ministerul Afacerilor Interne;
MODEX – exercițiu de simulare a intervențiilor în cadrul Mecanismului de Protecție Civilă al UE (Module Exercise);
ONG – organizație neguvernamentală;
ONU – Organizația Națiunilor Unite;
PSO – procedură standard de operare;
PSP – post de salvatori și pompieri;
RISA – răspuns la inundații și salvare acvatică;
SAR – căutare și salvare (Search and Rescue);
SAR d/g – căutare și salvare cu capacitate avansată;
SIA – sistem informațional automatizat al Serviciului 112;
SL – suport logistic;
SMURD – Serviciul Mobil de Urgență, Reanimare și Descarcerare;
SPGF – Serviciul de protecție împotriva gazelor și fumului;
TETRA – sistem radio digital de comunicații mobile securizate (Terrestrial Trunked Radio);
TMD – terminal mobil de date;
UE – Uniunea Europeană;
USAR – căutare și salvare urbană (Urban Search and Rescue).